KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M:338.01954 Acc. No. 90352

Author —o—

Title നമ്മുടെ വ്യവസായിക വിപ്ലവം

1004

സ്വാശ്രയത്തിലേക്ക്

നമ്മുടെ വ്യവസായ വിപ്ലവം

പബ്ലിക്കേഷൻസ് ഡിവിഷൻ
വാർത്താവിതരണ-പ്രക്ഷേപണ മന്ത്രാലയം
ഭാരതഗവൺമെൻറ്

ഡിസംബർ 1970 (ആഗ്രഹായനം 1892)
December 1970 (Agrahayana 1892)

338.0954.

903552

Our Industrial Revolution
(Malayalam)

വില്പനയ്ക്കല്ല
Not For Sale

പ്രസാധ[illegible] ഡയറക്ടർ, പബ്ലിക്കേഷൻസ് ഡിവിഷൻ
പടിയാലാ ഹൗസ്, ന്യൂഡൽഹി–1.

അച്ചടി: യൂണിയൻ പ്രിന്റേഴ്സ്, കരോൾബാഗ്
ന്യൂഡൽഹി–5.

ഉള്ളടക്കം

പേജ്

1. വിപ്ലവം 1

2. വിപ്ലവത്തിന്റെ തന്ത്രം 6

3. പുരോഗതി 23

4. ഭാവിയിലേക്കുള്ള പരിപാടി 39

1. വിപ്ലവം

കഴിഞ്ഞ 20 വർഷക്കാലമായി നാം, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ആസൂത്രിതമായ വികസനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. നമ്മുടെ പദ്ധതികളും, ദേശീയ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു—സാമ്പത്തിക–സാമൂഹ്യ നയങ്ങളും, കൃഷിയും, ഗ്രാമങ്ങളുടെ ഉദ്ധാരണവും, ജലസേചനവും, വിദ്യുച്ഛക്തിയും, ഗതാഗതവും, വിനിമയവും, വ്യവസായവും, ഖനനവും, വിദ്യാഭ്യാസവും, ആരോഗ്യവും, എല്ലാം അതിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്നു. നമ്മുടെ പദ്ധതികളുടെ രത്നച്ചുരുക്കം, ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, വ്യവസായവത്കരണം ആണു്. ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളും വളർത്തിയെടുത്തു്, പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തെ, പുരോഗമനോന്മുഖമായ രാജ്യമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നാണു് വ്യവസായവത്കരണം കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നതു്

വ്യവസായവത്കരണം, ഒരു രാജ്യത്തെ ജീവിതത്തിൽ പൂർണ്ണമായ പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് അതിനെ 'വ്യവസായ വിപ്ലവം' എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. ഇന്നത്തെ കാലത്തു് വ്യവസായവത്കരണം നടത്താത്ത ഒരു രാജ്യത്തിനു് നിലനിൽക്കാനാവില്ല. പരാധീനതയിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കും, ജന്മിത്വത്തിൽ നിന്നു് ആധുനിക വ്യവസ്ഥിതിയിലേക്കും, ദൗർബ്ബ

ല്യത്തിൽ നിന്നു ശക്തിയിലേക്കും, തൊഴിലില്ലായ്മയിൽ നിന്നു് തൊഴിലിലേയ്ക്കും, ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്നു സമൃദ്ധിയിലേക്കും, അജ്ഞതയിൽ നിന്നു് അറിവിലേക്കും, രോഗത്തിൽ നിന്നു് ആരോഗ്യത്തിലേക്കുമുള്ള പരിവർത്തനം സാദ്ധ്യമാക്കുന്നതു് വ്യവസായവത്കരണമാണു്. നമ്മുടെ വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ ഉൽഘാടകനായ ജവാഹർലാൽ നെഹ്രു പറയുകയുണ്ടായി: "ചെറുതും വലുതുമായ വ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ച, ഏതൊരു ആധുനിക രാജ്യത്തിനും അത്യാവശ്യമാണു്. വ്യവസായവികസനമില്ലാതെ, ജനങ്ങൾക്കു് ഉയർന്ന ജീവിതനിലവാരം കൈവരുകയില്ല. രാജ്യത്തിനു് അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ശേഷിയുണ്ടാവുകയില്ല." നേരത്തെ വ്യവസായ വിപ്ലവം സാധിച്ച രാജ്യങ്ങൾ, ലോകത്തിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചതെങ്ങിനെയെന്നു്, ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യമായി വ്യവസായ വിപ്ലവം നടന്നതു് ബ്രിട്ടനിലാണു്. അതേത്തുടർന്നു്, നമ്മുടെ രാജ്യവും, മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളും, ബ്രിട്ടന്റെ കോളണികളായിത്തീർന്നു.

എന്നാൽ, ഇന്ത്യയുടെ ദീർഘമായ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ, മുൻകാലത്തു്, ഇന്ത്യ ഒരു പിൻനില രാജ്യമായിരുന്നില്ല എന്നു കാണാം. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തു്, സർ തോമ്മസ് ഹോളണ്ടിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ വ്യവസായ കമ്മീഷൻ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. "ആധുനിക വ്യവസായ വ്യവസ്ഥയുടെ ജന്മഭൂമിയായ പടിഞ്ഞാറൻ യൂറോപ്പു്, അപരിഷ്കൃത വർഗ്ഗങ്ങളുടെ വാസസ്ഥാനമായിരുന്ന കാലത്തു പോലും, ഇന്ത്യയിലെ ഭരണാധികാരികളുടെ സമ്പത്തും, കരകൗശല

ക്കാരുടെ കലാവിരുതും പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് സാഹസികരായ പാശ്ചാത്യ വ്യാപാരികളും ആദ്യമായി ഇന്ത്യയിൽ വന്നെത്തിയപ്പോഴും, ആ രാജ്യത്തിന്റെ വ്യാവസായിക നിലവാരം, കൂടുതൽ പുരോഗതി പ്രാപിച്ച യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളുടേതിനേക്കാളും ഒട്ടും താഴെയായിരുന്നില്ല."

പിന്നീടുള്ള കാലയളവിലാണു് നമ്മുടെ വളർച്ച നിലച്ചുപോയതു്. ശക്തികൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി 18–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലാരംഭിച്ച വ്യവസായ വിപ്ലവത്തെ, നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ തീർത്തും അവഗണിച്ചു കളഞ്ഞു. ബ്രിട്ടനിലെ ഫാക്ടറി വ്യവസായ വ്യവസ്ഥ, രാഷ്ട്രീയശക്തിയുടെ പിൻബലത്തോടുകൂടി, നമ്മുടെ പരമ്പരാഗതമായ വ്യവസായങ്ങളെ പാടേ നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. തൻ നിമിത്തം ഇന്ത്യ ദരിദ്രമായി.

പിന്നീടു്, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ, ഇന്ത്യയിൽ ഏതാനും തുണിമില്ലുകളും, ചണമില്ലുകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അല്പം കൽക്കരി ഖനനവും ആരംഭിച്ചു. ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദം നിമിത്തം ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായവത്കരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കുറെക്കൂടി ഉദാരമായ നിലപാടു സ്വീകരിക്കാൻ, വിദേശഭരണാധികാരികളും നിർബ്ബന്ധിതരായി. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പായി ആദ്യത്തെ ഉരുക്കുമില്ലും ആദ്യത്തെ സിമൻറുഫാക്ടറിയും നിലവിൽവന്നു. കൂടെ മറ്റു ചില വ്യവസായങ്ങളും. രണ്ടാം മഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പുള്ള ദശവർഷക്കാലത്തു് പരുത്തിത്തുണി, സിമൻറു്, പഞ്ചസാര, കടലാസ് എന്നീ വ്യവസായങ്ങളും നല്ല വളർച്ചപ്രാപിച്ചു. എങ്കിലും

ഗണ്യമായ തോതിൽ, ക്രമീകൃതമായ വ്യവസായവത്കരണം നടന്നില്ല. ഈ വ്യവസായങ്ങൾ കുറെ ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. വ്യവസായവത്കരണത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലുകളായ എഞ്ചിനീയറിംഗ്, രാസവസ്തു വ്യവസായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. പലതരം യന്ത്രങ്ങൾക്കും, രാസവസ്തുക്കൾക്കും, ചില ഉപഭോഗ സാധനങ്ങൾക്കു കൂടിയും നാം ഇറക്കുമതിയെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ വ്യവസായ വികസനത്തിനു വമ്പിച്ച സാദ്ധ്യതകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, വിദേശഭരണം അതിനു തടസ്സമായിത്തീർന്നു. നമുക്കു്, ഇരുമ്പയിരു്, മാംഗനീസു്, ബോക്സൈറ്റു്, കൽക്കരി, അഭ്രം, അണുശക്തിക്കാവശ്യമായ ധാതുദ്രവ്യങ്ങൾ, എണ്ണ നിക്ഷേപങ്ങൾ, ജലവിദ്യുച്ഛക്തി ഉല്പാദനത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ എന്നിവയെല്ലാമുണ്ടു്. വ്യവസായവത്കരണത്തിന്റെ മുഖ്യ അടിസ്ഥാനം ഉരുക്കാണല്ലോ. ഇന്ത്യയ്ക്കു് കുറഞ്ഞ ചെലവിൽ ധാരാളം ഉരുക്കുല്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിവുണ്ടു്. ഉരുക്കുപയോഗിച്ചു്, അടിസ്ഥാന വ്യവസായങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ഭാരിച്ച യന്ത്രങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാം. അടിസ്ഥാന വ്യവസായങ്ങൾ, ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ നിർമ്മിക്കുന്ന അനേകം വ്യവസായങ്ങൾക്കു വഴിതെളിക്കും, ഇപ്രകാരം, ഇന്ത്യയ്ക്കു് സുസംഘടിതമായ ഒരു വ്യാവസായിക വ്യവസ്ഥ പടുത്തുയർത്താൻ കഴിയും. ഇതെല്ലാം നമുക്കറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ വേണ്ടതു ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു ശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യം വീണ്ടെടുത്തപ്പോൾ മാത്രമാണു് നമുക്കു് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ വികസിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ലഭിച്ചതു്.

ഇതിനിടയ്ക്ക്, പുരോഗതി പ്രാപിച്ച രാജ്യങ്ങളിൽ, പുതിയ ശാസ്ത്രീയ--സാങ്കേതിക പരിവർത്തനങ്ങൾ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മൗലികങ്ങളായ ഈ പരിവർത്തനങ്ങളെ 'രണ്ടാമത്തെ വ്യവസായ വിപ്ലവം' എന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അണുശക്തി തന്ത്രം, രസതന്ത്രം, ജീവശാസ്ത്രം, ഇലക്ട്രോണിക്സ് തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിലുണ്ടായ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ. എല്ലാ ജീവിതരംഗങ്ങളിലും അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെവരെ ആധുനികമെന്നു കരുതിയിരുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ, ഇന്നു പഴഞ്ചനായി കരുതപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യൻ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ പോലുമെത്തിക്കഴിഞ്ഞ ഇക്കാലത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെല്ലാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ, നാം ജാഗരൂകരായിരുന്നേ മതിയാവൂ.

നാം വ്യവസായവത്കരണമാരംഭിച്ചത് അല്പം വൈകിയിട്ടാണ്. ഒരു തരത്തിൽ അത് ഗുണകരമത്രെ. കാരണം, ആദ്യത്തെയും, രണ്ടാമത്തെയും വ്യവസായ വിപ്ലവങ്ങൾ സംയുക്തമായി നടപ്പാക്കാൻ നമുക്കു ശ്രമിക്കാവുന്നതാണ്. വ്യവസായവൽകൃതമായ മറ്റു രാജ്യങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു പഠിക്കാനും, അവയുടെ തെറ്റുകൾ ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാനും നമുക്കു കഴിയും.

അടുത്തതായി, വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങൾ എന്തെന്നും, കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശകങ്ങളിൽ അതെത്രമാത്രം പുരോഗമിച്ചുവെന്നും, അതിന്റെ ഭാവി രൂപം എന്തായിരിക്കുമെന്നും നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

2. വിപ്ലവത്തിന്റെ തന്ത്രം

ഏതു വിപ്ലവവും, വിജയിക്കണമെങ്കിൽ, അതിനു് നന്നായി പ്ലാൻ ചെയ്ത ഒരു തന്ത്രമുണ്ടായിരിക്കണം. വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിനു് ഇതു പ്രത്യേകിച്ചും ആവശ്യമാണു്. കാരണം, ദീർഘകാലം കൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണതു്. നാം ഇത്തരം ഒരു തന്ത്രം ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാറിവരുന്ന പരിതസ്ഥിതികൾക്കനുസരണമായി ഉപായങ്ങൾ മാറുകയും മറിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിന്റെ തന്ത്രം പിൻതുടർന്നു പോരുകയാണു നാം.

വിദേശ സഹായം

സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ രോഗമായി, പരാധീനതയില്ലാത്ത ഒരു വ്യവസായ വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുകയാണു് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, നിലവിലുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും, വിപുലീകരിക്കുന്നതും, പുതിയ വ്യവസായങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതും, ഇന്ത്യൻ മൂലധനവും, ഇന്ത്യൻ യന്ത്രങ്ങളും, നമ്മുടേതായ സാങ്കേതിക ജ്ഞാനവും മാത്രം ഉപയോഗിച്ചായിരിക്കും. എന്നാൽ, ആ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ, നമുക്കു് വികസിത രാജ്യങ്ങളുടെ സഹായം ആവശ്യമുണ്ടു്. ഈ

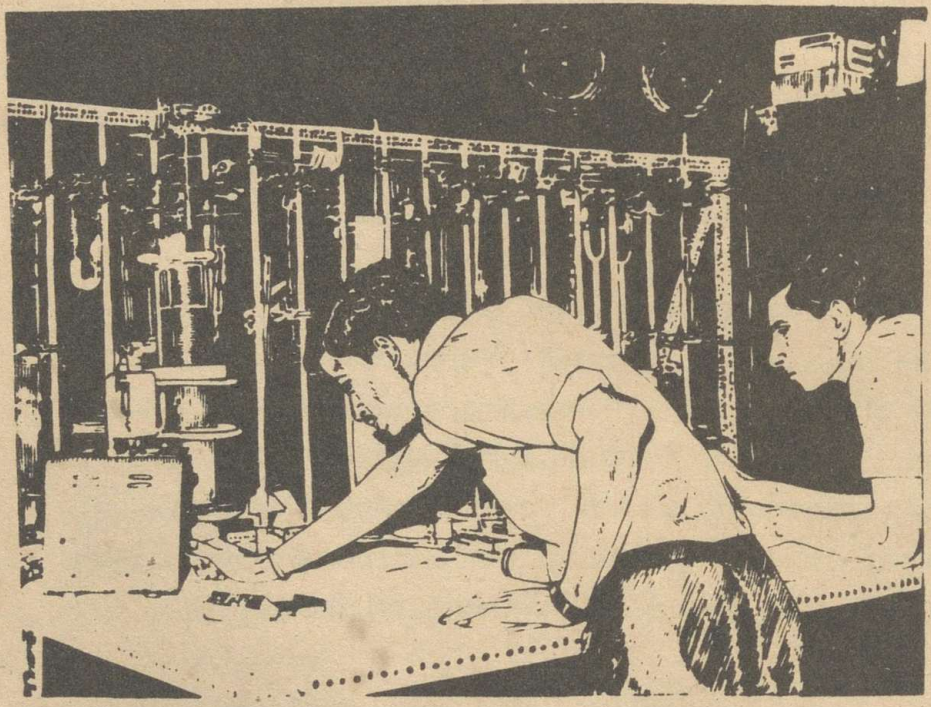
സഹായം ലഭിക്കേണ്ടതു്, വായ്പയുടേയും, യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെയും, സാങ്കേതിക ജ്ഞാനത്തിന്റെയും രൂപത്തിലാണു്. വിദേശ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി ഇവിടെ വ്യവസായങ്ങളും ആരംഭിക്കാനും സാദ്ധ്യതയുണ്ടു്. നാം നമ്മുടെ സാങ്കേതിക വിദ്യയെ മാത്രം ആരംഭം മുതലെ ആശ്രയിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ, ഈ രാജ്യത്തെ കഴിവുകളും മതിയാവുകയില്ല. തന്നെയല്ല, അതു് നമ്മുടെ വ്യവസായവത്കരണത്തെ വളരെയധികം താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ, ഇരുകൂട്ടർക്കും ഗുണകരമായ വ്യവസ്ഥയിൽ, വിദേശ സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അതേ സമയം, സ്വന്തം കാലിൽത്തന്നെ നിൽക്കാനുള്ള നമ്മുടെ ശ്രമം ഊർജ്ജിതമായിത്തുടരും. വിദേശസഹായം അടിക്കടി കുറവു ചെയ്യാനും, ഒടുവിൽ തീർത്തും ഒഴിവാക്കാനുമായിരിക്കണം നമ്മുടെ ശ്രമം. അല്ലാത്തപക്ഷം, നാം എന്നുമെന്നും, കടക്കാരും, പരോപജീവികളുമായിരിക്കേണ്ടിവരും.

വിദേശസഹായത്തെ അമിതമായി ആശ്രയിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെ, സമർത്ഥരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും, സാങ്കേതിക വിദഗ്ധന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. നാട്ടിലും, വിദേശത്തും പ്രവർത്തിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പലരും ലോകപ്രശസ്തി നേടിയിട്ടുണ്ടു് അവികസിത രാജ്യങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ നാം ഒട്ടേറെ സാങ്കേതിക വിദഗ്ധന്മാരെ അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഉത്സാഹശീലരായ ചില ഇന്ത്യൻ വ്യവസായികളും, മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ, ആ രാജ്യങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി വ്യവസായ സംരംഭങ്ങളും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ

നാട്ടിൽ, പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ നടത്തിയ 269 ആളുകൾ, അതിനുള്ള സമ്മാനം നേടിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ പലതും, പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു പകരം ഇവിടെത്തന്നെ അവ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാശ്രയത്വം നമുക്കു് അസാദ്ധ്യമായ കാര്യമല്ല. കഴിഞ്ഞ ഏഴു വർഷങ്ങളിൽ, ഇറക്കുമതിക്കുപകരം നാട്ടിൽത്തന്നെ സാധനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിച്ചതു നിമിത്തമുള്ള ലാഭം 211 കോടി രൂപയാണെന്നു കണക്കാക്കുന്നു.

ഹൈദ്രബാദിലെ ഫാക്ടറിയിൽ ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ തയ്യാറാക്കുന്നു

സ്വാശ്രയത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ നാം പകുതി വഴി പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഊർജ്ജിതമായി പരിശ്രമിച്ചാൽ ഇനിയുള്ള വഴിയും താമസം കൂടാതെ പിന്നിടാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതാണ്. ഇതിനകം കൈവന്നിട്ടുള്ള പുരോഗതിയുടെ ഫലമായി, മേലിൽ വിദേശ സഹകരണം കുറവു ചെയ്യാമെന്നുള്ള നില വന്നിരിക്കുന്നു.

ഇതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നാലാം പദ്ധതിയിലുണ്ട്. മേലിൽ, ഉപഭോഗസാധനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളിൽ, പ്രായേണ, വിദേശ സഹകരണം അനുവദിക്കില്ല. അത്യാധുനികവും, സങ്കീർണ്ണവുമായ ചില വ്യവസായങ്ങളിൽ, വിദേശ സാങ്കേതികജ്ഞാനം ഇനിയും വേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തുതന്നെ സാങ്കേതികവിദ്യ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശ്രമം തുടരുന്നതാണ്. ഭാവിയിൽ വിദേശ സഹകരണം ക്രമീകരിക്കുന്നതിനായി ഒരു വിദേശ നിക്ഷേപ ബോർഡ് രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്

സമ്മിശ്ര സമ്പദ് വ്യവസ്ഥ

നമ്മുടെ വ്യാവസായിക തന്ത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാന അംശം, ഗവണ്മെൻറിന്റെ വ്യവസായ നയപ്രമേയത്തിൽ എടുത്തു കാട്ടിയിട്ടുള്ള, സമ്മിശ്ര സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ എന്ന ആശയമാണ്. നമ്മുടേതുപോലെ വിപുലമായ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വ്യവസായവത്കരണം, ഭീമമായ ഒരു ജോലിയാണ്". ഗവണ്മെൻറിനോ, സ്വകാര്യ വ്യവസായികൾക്കോ, തനിയെ ചെയ്യാവുന്ന കാര്യമല്ല അത്. നാം, സോഷ്യലിസ്റ്റു സമുദായം എന്ന ലക്ഷ്യവും, ആസൂത്രിത വികസനം എന്ന മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിച്ചിരി

ക്കുന്നു. കാര്യങ്ങൾ വേഗത്തിൽ നടത്തേണ്ടതുമുണ്ട്. തൻ നിമിത്തം, അടിസ്ഥാന വ്യവസായങ്ങളും, തന്ത്രപ്രാധാന്യമുള്ള വ്യവസായങ്ങളും, പൊതുജന സൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പാടുചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും സ്റ്റേറ്റ് മേഖലയിൽ അഥവാ പൊതുമേഖലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാവശ്യമായിത്തീർന്നു. സ്വകാര്യ വ്യവസായികൾക്കു സ്വരൂപിക്കാൻ വയ്യാത്തവിധം വലുതായ മുതൽമുടക്കു് ആവശ്യമായ അത്യാവശ്യ വാവസായങ്ങളും പൊതു മേഖലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജ്യരക്ഷാ പ്രവർത്തനത്തിനാവശ്യമായ സാമഗ്രികൾ, അണുശക്തി, ഇരുമ്പു്, ഉരുക്കു്, ഭാരിച്ച യന്ത്രങ്ങൾ, കൽക്കരി, ലിഗ്നൈറ്റ്, വിമാനങ്ങൾ, വിമാന ഗതാഗതം, കപ്പൽ നിർമ്മാണം, ടെലഫോൺ, ടെലഗ്രാഫ് എന്നീ ഇനങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗത്തിൽപെടുന്നു.

ക്രമേണ സ്റ്റേറ്റ് ഉടമയിൽ വരേണ്ടതായ മറ്റൊരു കൂട്ടം വ്യവസായങ്ങളുണ്ടു്. ഇവയുടെ കാര്യത്തിൽ, സ്വകാര്യ വ്യവസായികൾക്കു്, സ്റ്റേറ്റിന്റെ ശ്രമങ്ങളെ സഹായിക്കുന്ന രീതിയിൽ പങ്കെടുക്കാവുന്നതാണു്. അലൂമിനിയം, ചില ഖനി വസ്തുക്കൾ, ഔഷധങ്ങൾ, രാസവളം, ചില രാസവസ്തുക്കൾ മുതലായവ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു്.

മറ്റു വ്യവസായങ്ങളെല്ലാം, പൊതുവെ, സ്വകാര്യ സംരംഭങ്ങൾക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം ഒരു വകതിരിവുണ്ടായിരുന്നാൽ കൂടി, സ്റ്റേറ്റിനു് ഏതു തരത്തിലുള്ള വ്യവസായോല്പാദനത്തിലും ഏർപ്പെടാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കും

ഇപ്പറഞ്ഞ മേഖലകൾക്കു പുറമെയാണു് സഹകരണ മേഖല. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യവസായങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നതുവഴി, വലിയ ധനശേഷിയില്ലാത്ത ആളുകൾക്കു പോലും, വലിയ വ്യവസായ സംരംഭങ്ങളെപ്പോലെ ശക്തിയാർജ്ജിക്കാവുന്നതാണു്. കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ, പഞ്ചസാരനിർമ്മാണം, മില്ലിൽ തയാറാക്കുന്ന നൂലിന്റെ നിർമ്മാണം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ സഹകരണ സംരംഭങ്ങൾ ഫലപ്രദമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സഹകരണ സംഘങ്ങൾക്കും, ചെറുകിട ഉല്പാദകർക്കും ഗവണ്മെൻറു് പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നു. വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥത ഒരു പിടി യാളുകളുടെ കയ്യിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാതെ നോക്കുകയാണു് ഈ നയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ഫൈനാൻസു് കോർപ്പറേഷൻ, ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ക്രെഡിറ്റു് ആൻഡു് ഇൻവെസ്റ്റുമെൻറു് കോർപ്പറേഷൻ, നാഷണൽ ഇൻഡസ്ട്രിയൽ കോർപ്പറേഷൻ, ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ഡവലപ്മെൻറു് ബാങ്കു്, ലൈഫു് ഇൻഷൂറൻസു് കോർപ്പറേഷൻ, യൂണിറ്റു് ട്രസ്റ്റു് എന്നീ പൊതു ധനകാര്യസംഘടനകളും, സ്വകാര്യ കമ്പനികൾക്കു് ധനസഹായം നൽകിവരുന്നു. പൊതുമുതൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നിടത്തു് പൊതുനിയന്ത്രണം ആവശ്യമാണു് അതുകൊണ്ടു്, ഇപ്രകാരം ധനസഹായം ലഭിക്കുന്ന കമ്പനികളുടെ ഭരണത്തിൽ, പൊതു ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു പങ്കുണ്ടായിരിക്കണം എന്നു് അടുത്ത കാലത്തു തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. പൊതു സ്ഥാപനങ്ങളും, സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന രംഗമത്രേ, സംയുക്ത മേഖല എന്നു വിളിക്കാം.

നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ പൊതു മേഖല, വിപുലവും, വളന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു കുടുംബമാണു്. ഈ കുടുംബത്തിൽ, ഹിന്ദുസ്ഥാൻ സ്റ്റീൽ ലിമിറ്റഡ് പോലുള്ള വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടു്. നാഷണൽ പ്രൊജക്ടു്സു് കൺസ്ട്രക്ഷൻ കോർപ്പറേഷൻ പോലെ, ഉപദേശം നൽകുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടു്. നാഷണൽ ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ഡവലപ്മെൻറു് കോർപ്പറേഷൻ ആൻഡു് എഞ്ചിനീയേഴ്സു് ലിമിറ്റഡു് പോലെ, ഡിസൈൻ, എഞ്ചിനീയറിംഗു് എന്നീ സേവനങ്ങളും നൽകുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടു്. ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ഡവലപ്മെൻറു് ബാങ്കു്, സ്റ്റേറ്റു് ബാങ്കു്, മറ്റു ദേശസാൽക്കരിച്ച ബാങ്കുകളും, ലൈഫു് ഇൻഷുറൻസു് കോർപ്പറേഷൻ മുതലായവപോലെ ധനസഹായം നൽകുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുമുണ്ടു്.

ഖനനം, സാധനങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ, കേന്ദ്ര ഗവണ്മെൻറു് ഇതിനകം 3400 കോടി രൂപ മുടക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം, ഘനവ്യവസായങ്ങളിലെ മുതൽ മുടക്കാണു്. നാലാം പദ്ധതിയിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "ഈ മുതൽ മുടക്കു്, വ്യവസായ വ്യവസ്ഥയെ ശക്തമാക്കാൻ ഗണ്യമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മൊത്തത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനം തികച്ചും തൃപ്തികരമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പദ്ധതികളും നിശ്ചിത സമയത്തു പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നിട്ടുണ്ടു്. മുതൽമുടക്കു്, ആരംഭത്തിൽ കണക്കാക്കിയതിലും കൂടുതലായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഓരോരോ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ ഉല്പാദനം, അവയ്ക്കു ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതിലും കുറവാ

യിരുന്നു. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആദായത്തിൽനിന്നും, പദ്ധതിയുടെ ആവശ്യത്തിനു ഗണ്യമായ സംഭാവന ലഭിക്കും എന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ നിറവേറിയില്ല. മറിച്ച്, പല സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും നഷ്ടം നികത്താൻ ബഡ്ജറ്റിൽ പണം നീക്കിവയ്ക്കേണ്ടി വന്നു.

ഭരണപരിഷ്കാരക്കമ്മീഷൻ, പൊതുസംരംഭങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം പരിശോധിക്കുകയും, അതു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ ചില ശുപാർശകളും സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ തകരാറുകളും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പ്രതിവിധികളും സ്വീകരിച്ചു വരുന്നു. പ്രധാനമന്ത്രി പറയുകയുണ്ടായി: "പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളും, കാര്യക്ഷമമായും, വിജയകരമായും നടത്തി ലാഭം നേടേണ്ടതു് നമ്മുടെ കർത്തവ്യമാണു്. ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളും മുഴുവൻ, ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാണു്. പൊതു സംരംഭങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളും, മാനേജർമാരും ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടു്."

ലൈസൻസിംഗ് നയം

രാജ്യത്തിന്റെ വ്യവസായവത്കരണത്തിൽ മുഖ്യ പങ്കു വഹിക്കേണ്ടതു് സ്വകാര്യ മേഖലയാണു്. പക്ഷെ ഈ മേഖല, ദേശീയാസൂത്രണത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിനുള്ളിൽ വേണം പ്രവർത്തിക്കാൻ. അതുകൊണ്ടാണു്, വ്യവസായങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ഗവണ്മെൻറിനു് അധികാരങ്ങളും നൽകുന്ന ഒരു നിയമം പാർലമെൻറ് പാസാക്കിയതു്. ഇങ്ങിനെ നൽകിയിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങളും, തടസ്സങ്ങളും

സൃഷ്ടിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതല്ല. വ്യവസായങ്ങളുടെ ക്രമാനുസൃതമായ വളർച്ചയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണുദ്ദേശം. നാട്ടിലെ വിഭവങ്ങൾ ഉചിതമായ രീതിയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. വലുതും, ചെറുതുമായ വ്യവസായങ്ങൾ സമതുലിതമായി വികസിപ്പിക്കണം. രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും വ്യവസായങ്ങൾ ഉണ്ടാവണം. ഇതൊക്കെ സാധിക്കുകയാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഉദ്ദേശം.

മുൻപറഞ്ഞ അധികാരങ്ങൾ, ഗവണ്മെന്റ് പ്രയോഗിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണ്? ചിലതരം വ്യവസായങ്ങൾക്ക് ഗവണ്മെന്റ് ലൈസൻസു നൽകുന്നു. ചില ചില ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലയും, വിതരണവും ഗവണ്മെന്റ് നിയന്ത്രിക്കുന്നു. മോശമായ രീതിയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന കമ്പനികൾ, ഗവണ്മെന്റ് ഏറ്റെടുക്കുകയോ, നിയന്ത്രിക്കുകയോ ചെയ്ത് അവയെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. ലൈസൻസിംഗ് മുതലായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ, അനാവശ്യമായവയല്ല. ആവശ്യമെന്നു കാണുമ്പോൾ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്യുന്നു. വലിയ വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളും, വിദേശനാണ്യം ആവശ്യമായ പദ്ധതികളും, ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയമാണ്. അടുത്ത കാലത്ത്, ലൈസൻസിംഗ് നയത്തിൽ, ഗവണ്മെന്റ് പ്രധാനപ്പെട്ട ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുകയുണ്ടായി. പരിഷ്കരിച്ച നയത്തിന്റെ മുഖ്യ അംശങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്:

1. കാതലായ വ്യവസായങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക ഉണ്ടായിരിക്കും. അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളും, തന്ത്രപ്രധാനമായ വ്യവസായങ്ങളും അതിലുൾപ്പെടും. ഇവയ്ക്കു പുറമെ 5 കോടി രൂപയിലധികം പുതിയ മുതൽ മുടക്കാവശ്യമായ എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളും 'ഭാരിച്ച മുതൽ മുടക്ക്'ള്ള മേഖ

ലയിൽ പെടുന്നതായി കരുതുന്നതാണു്. ഈ വ്യവസായങ്ങൾക്കു മേലിലും ലൈസൻസു് ആവശ്യമായിരിക്കും. അവയ്ക്കു് പ്രാധാന്യമനുസരിച്ചുള്ള മുൻഗണന നൽകി എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതാണു്.

2. ഒരു കോടി രൂപ മുതൽ 5 കോടി രൂപ വരെ മുതൽ മുടക്കുള്ള ഇടത്തരം വ്യവസായങ്ങളുടെ ഒരു മേഖലയുണ്ടായിരിക്കും. അവയും ലൈസൻസിംഗു് വ്യവസ്ഥയ്ക്കു വിധേയമായിത്തുടരുന്നതാണു്. ഈ മേഖലയിൽ വ്യവസായങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു്, (വലിയ വ്യവസായ കുത്തകക്കാരൊഴികെ) പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകുന്നതും, ലൈസൻസു് ഉദാരമായി നൽകുന്നതുമാണു്. എന്നാൽ, വിദേശനാണ്യം ആവശ്യമുള്ള സംരംഭങ്ങളാണെങ്കിൽ, അവരുടെ അപേക്ഷകൾ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുന്നതാണു്. വലിയ കുത്തകക്കാക്കു്, കൂടുതൽ വ്യവസായങ്ങളാരംഭിക്കാൻ ലൈസൻസു് നൽകുന്നതു്, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് കാര്യക്ഷമത അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനും, ചെലവു കുറയ്ക്കാനും സാധിക്കും എന്നു ബോദ്ധ്യമാകുമ്പോൾ മാത്രമായിരിക്കും. വലിയ കുത്തകക്കാരുടെയും, വിദേശ കമ്പനികളുടെയും വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾ വിവിധ തരത്തിലുള്ള ഉല്പാദനം തുടങ്ങുന്നതിനെ നിരോധിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ചെറിയ കമ്പനികളുടെ കാര്യത്തിലും, ഉല്പാദനത്തിനു വൈവിദ്ധ്യം വരുത്തുന്നതിൽ ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

3. ഒരു കോടി രൂപയിൽ കവിയാത്ത മുതൽ മുടക്കോടുകൂടി, നിലവിലുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ വിപുലീകരിക്കുന്നവരും, പുതിയ സംരംഭങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നവരും ലൈസൻസു് എടുക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ വലിയ കുത്തകക്കാരുടെയും, വിദേ

ശക്തമ്പനികളുടെയും വിപുലീകരണത്തിനു് ഈ ആനുകൂല്യം ലഭിക്കുന്നതല്ല.

4. ചില ഉൽപന്നങ്ങൾ, ചെറുകിട മേഖലയ്ക്കു മാത്രമായി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന, ഇപ്പോഴത്തെ നയം തുടരുന്നതാണു്. ആവശ്യമായാൽ, കൂടുതൽ ഉൽപന്നങ്ങൾ, ചെറുകിട മേഖലയ്ക്കായി സംവരണം ചെയ്യും. കാർഷിക വ്യവസായങ്ങൾക്കു ലൈസൻസു്, അനുവദിക്കുമ്പോൾ, സഹകരണ മേഖലയിൽ നിന്നുള്ള അപേക്ഷകൾക്കു പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകും.

ലൈസൻസിംഗു് വ്യവസ്ഥയിൽ ഇപ്രകാരം മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയതുനിമിത്തം, സ്വകാര്യ മേഖലയിൽ പെട്ടവർക്കു് വ്യവസായങ്ങളാരംഭിക്കുവാനുള്ള അവസരങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെറുകിട ഉല്പാദകരെയും, ഇടത്തരം ഉല്പാദകരെയും, വൻകിട ഉല്പാദകരുടെ മത്സരത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാനും ഇതു സഹായിക്കുന്നു.

ഈ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു്, നാലാം പദ്ധതിയിൽ, മുൻപദ്ധതികളിലെപ്പോലെ എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളുടെയും ഉല്പാദന ലക്ഷ്യങ്ങൾ എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. കാതലായ വ്യവസായങ്ങൾക്കു മാത്രമേ വ്യക്തമായ ഉല്പാദനലക്ഷ്യങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളു. മറ്റു വ്യവസായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഉല്പാദനം എത്രയായിരിക്കുമെന്നുള്ള എസ്റ്റിമേറു് അഥവാ മതിപ്പു മാത്രമേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു.

ആസൂത്രിത വികസനത്തിന്റെ ഫലമായി സ്വകാര്യ മേഖല വളരെയധികം വളർച്ച പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. വലിയ വ്യവസായ കുത്തകക്കാരുടെ വളർച്ച പ്രത്യേകിച്ചും ഗണ്യമാണ്. അമേരിക്കയിലെയും, ബ്രിട്ടനിലെയും, പശ്ചിമ ജർമ്മനിയിലെയും, ജപ്പാനിലെയും വമ്പിച്ച വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ നമ്മുടെ കുത്തക വ്യവസായങ്ങൾ നിസ്സാരമായിരിക്കാം. എങ്കിലും അവയുടെ വളർച്ചയുടെ വേഗത അമ്പരപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണ്. ഉദാഹരണമായി, 1964–നും 68–നുമിടയ്ക്ക് 20 വലിയ വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആസ്തികൾ, 54 ശതമാനത്തിലധികം വർദ്ധിച്ചു. വലിയ വ്യവസായക്കുട്ടകെട്ടുകൾ, അതിവേഗം വളരുകയും, പല രംഗങ്ങളിലേക്ക് പടർന്ന് പന്തലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്, ചെറിയ വ്യവസായികൾക്കും, പുതിയ വ്യവസായികൾക്കും നാടിന്റെ വ്യവസായവത്കരണത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അവസരം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതു നിമിത്തം സാമൂഹ്യ അസമത്വങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വലിയ വ്യവസായക്കുട്ടകെട്ടുകൾ തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക ശക്തി ഉപയോഗിച്ച്, സാമൂഹ്യ–രാഷ്ട്രീയ ശക്തി ആർജ്ജിക്കാനും അങ്ങനെ ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയെ ദുഷിപ്പിക്കാനും കഴിയും. നമ്മുടെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ലക്ഷ്യങ്ങളെ ഇതു പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചേക്കാം. അതുകൊണ്ട്, സാമ്പത്തിക ശക്തി, ഏതാനും പേരുടെ കൈകളിൽ ഇനിയും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനെ തടയേണ്ടതുണ്ട്. അതേ സമയം, ചില രംഗങ്ങളിൽ, വലിയ വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങൾ നില നിറുത്തേണ്ടതാവശ്യമാണ്. വൻതോതിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചെലവു കുറയ്ക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതും, വലിയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ലോകവിപണിയിൽ മത്സരിക്കാൻ

ശേഷിയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതുമാണ് ഇതിനു കാരണങ്ങൾ.

ചെറുകിട ഉൽപാദകർക്കും, സഹകരണ സംരംഭങ്ങൾക്കും, ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നും ഇപ്പോൾ തന്നെ സംരക്ഷണവും, പ്രത്യേക സഹായവും നൽകിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. സാമ്പത്തിക ശക്തി ഏതാനും പേരുടെ കൈകളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനെ തടയാനും നാം ചില നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു കമ്പനിക്കു്, മാറനേകം കമ്പനികളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ സൗകര്യം നൽകിയിരുന്ന മാനേജിംഗ് ഏജൻസി സമ്പ്രദായം നാം നിറുത്തലാക്കി. 14 ബാങ്കുകൾ ദേശസാൽക്കരിച്ചതു നിമിത്തം, അവയുടെ പണം ഏതാനും കുത്തക വ്യവസായികൾ കയ്യടക്കി വയ്ക്കുന്നതിനെ തടയാൻ കഴിഞ്ഞു. ലൈസൻസിംഗ് നയത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റം, ഇടത്തരം ഉൽപാദകരെയും ചെറുകിട ഉൽപാദകരെയും സഹായിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു് നാം കണ്ടു. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നടപടി, കുത്തക സംബന്ധിച്ചു് ഈയിടെ നടപ്പിൽവന്ന നിയമമാണു്. (മൊണൊപ്പൊളി ആൻഡ് റെസ്ട്രിക്ടീവ് ട്രേഡ് പ്രാക്ടീസസ് ആക്ട്) സാമ്പത്തിക ശക്തിയുടെ കേന്ദ്രീകരണം തടയുകയും, കുത്തകക്കമ്പനികളുടെ ചൂഷണത്തിൽ നിന്നു് ഉപഭോക്താക്കളെ രക്ഷിക്കുകയുമാണു് ഈ നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഈ നിയമം നടപ്പിൽ വരുത്താൻ ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പ്രാദേശിക അസമത്വങ്ങൾ

വികസനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ, രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അസമത്വം, ഇല്ലാതാക്കു

കയാണ്, നമ്മുടെ വ്യവസായ തന്ത്രത്തിന്റെ മറെറാരു ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം എങ്ങിനെയാണ് സാധിക്കുക? പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ വ്യവസായവത്കരണത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തണം. വലിയ നഗരങ്ങളിൽ വ്യവസായങ്ങളം ഇനിയും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനെ തടയണം. പഴയ വ്യവസായ നഗരങ്ങളിൽ, ഗതാഗതം, വിനിമയ ബന്ധങ്ങളം, വിദ്യുച്ഛക്തി മുതലായ സൗകര്യങ്ങളം ധാരാളമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ കൂടുതൽ വ്യവസായങ്ങളം അങ്ങോട്ടാകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ തിക്കും തിരക്കും കൂടിയ ഈ നഗരങ്ങളിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ എണ്ണം പെരുകുമ്പോളം, വൃത്തികെട്ട ചേരികളം വർദ്ധിക്കുന്നു. നഗരവാസികൾക്കു വേണ്ട ശുദ്ധജലവും മറും ഏർപ്പാടു ചെയ്യാൻ മുനിസിപ്പൽ അധികാരികൾ ഒട്ടേറെ പണം ചെലവിടേണ്ടി വരുന്നു.

വ്യവസായങ്ങളം ഏതാനും സ്ഥലങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാതെ, പലയിടങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ ശ്രമം കുറെയൊക്കെ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല പൊതു മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളും, വ്യാവസായികമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലാണ് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഹരിദ്വാരിലെയും, രാമചന്ദ്രപുരത്തെയും ഹെവി ഇലക്ട്രിക്കൽ പ്രൊജക്ടുകളം, കോട്ടായിലെ ഇൻസ്ട്രമെൻറ് പ്രൊജക്ടുകളം, എന്നിവ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. പല സ്റ്റേറു ഗവമ്മെണ്ടുകളും 'വ്യവസായ പ്രദേശങ്ങൾ' സ്ഥാപിച്ച് പിന്നോക്ക പ്രദേശങ്ങളിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ സൗകര്യങ്ങളം ചെയ്തുകൊടുത്തു. പുതിയ പദ്ധതികളം ആരംഭിക്കുന്നതിനും, അനുയോജ്യമായ സ്വകാര്യ സംരംഭങ്ങളിൽ പങ്കു ചേരുന്നതിനും വേണ്ടി, സ്റ്റേറ് വ്യവസായ വികസന കോർപ്പറേഷനുകളം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. വൻ നഗരങ്ങ

ളിൽനിന്നു് ഉൾപ്രദേശത്തേക്കു മാറിപ്പോകുവാൻ തയാറാകുന്ന വ്യവസായങ്ങൾക്കു് കാപ്പിറ്റൽ ഗെയിൻസു് നികുതിയിൽ നിന്നും ഇളവു നൽകുക മുതലായ നടപടികളും സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പ്രശ്നത്തിനു പൂർണ്ണ പരിഹാരം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വളരെ വ്യാപകമായ പ്രശ്നമാണിതു്. നാലാം പദ്ധതിക്കാലത്തുപോലും, ഇതിന്റെ പരിഹാരത്തിനു് ആരംഭം കുറിക്കുവാനേ സാധിക്കുകയുള്ളു. പിന്നോക്ക പ്രദേശങ്ങളുടെ വികസനത്തിനു്, കേന്ദ്ര ഗവൺമെൻറും, സ്റ്റേറ്റു ഗവൺമെൻറുകളും, തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളും ഏകോപിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പിന്നോക്ക പ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്കു പണം നൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ, ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളും, വായ്പ നൽകുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും, ചില ഇളവുകളും, സൗജന്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നാണു് ഇപ്പോൾ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനു പുറമെ, ഇത്തരം പ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യവസായങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ധനസഹായം നൽകാൻ കേന്ദ്ര ഗവൺമെൻറുദ്ദേശിക്കുന്നു. ആരംഭഘട്ടത്തിൽ, വിവിധ സ്റ്റേറ്റുകളിലെയും, കേന്ദ്ര ഭരണ പ്രദേശങ്ങളിലെയും ഏതാനും ചില ജില്ലകളിലായിരിക്കും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു്. വെള്ളം, വിദ്യുച്ഛക്തി, റോഡുകൾ, വിനിമയ ബന്ധങ്ങൾ തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടതു് സ്റ്റേറ്റു ഗവൺമെൻറുകളുടെ കടമയാണു്. ആസൂത്രണകമ്മീഷൻ, സ്റ്റേറ്റു് ഗവൺമെൻറുകളുമായാലോചിച്ചു്, പിന്നോക്ക പ്രദേശങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

പുരോഗമനപരമായ തൊഴിൽ നയമാണു്, നമ്മുടെ വ്യവസായ തന്ത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രധാന വശം. തൊഴിലാളി, വ്യവസായത്തിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കാളിയാണു്. തൊഴിലാളിയുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങളും നേടിക്കൊടുക്കണം. ഇതു്, മാനുഷികമായ ഒരാവശ്യമാണെന്നതിനു പുറമെ, ത്വരിത ഗതിയിലുള്ള വ്യവസായവത്കരണത്തിനും, ഉൽപാദന വർദ്ധനയ്ക്കും ആവശ്യവുമാണു്.

കുറഞ്ഞ കൂലിയുടെയും, ബോണസിന്റെയും, നിർണ്ണയം, ജോലി ചെയ്യാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളും, വ്യവസായത്തക്കങ്ങളിൽ, അനുരഞ്ജനവും, മദ്ധ്യസ്ഥ തീരുമാനവും (ആർബിട്രേഷൻ), പൂർണ്ണമായ ട്രേഡു യൂണിയൻ അവകാശങ്ങളും, പരിശീലനത്തിനും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുമുള്ള സൗകര്യങ്ങളും, വ്യവസായ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭരണത്തിൽ പങ്കാളിത്തം (ഇപ്പോൾ 89 സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അതു നടപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ടു്), പ്രൊവിഡൻറു് ഫണ്ടു്, രോഗം, പ്രസവം, അംഗഭംഗം എന്നിവ സംബന്ധിച്ച ഇൻഷൂറൻസു് പദ്ധതി എന്നിവയൊക്കെയാണു് തൊഴിലാളികൾ അനുഭവിച്ചു വരുന്ന നന്മകൾ.

ഇന്നത്തെ വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നും തന്നെ, അവയുടെ വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ, തൊഴിലാളി ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി, ഇന്ത്യയിന്നു സ്വീകരിക്കുന്നതുപോലുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല.

നാട്ടിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ ക്രമേണ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പുതിയ തൊഴിൽ സൗകര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയാണു് വ്യവസായവത്കരണത്തിന്റെ മറെറാരു ലക്ഷ്യം. ആസൂത്രിത വികസനത്തിന്റെ ഫലമായി ലക്ഷക്കണക്കിനു പുതിയ ജോലികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടും തൊഴിലില്ലാത്തവരും, ഭാഗികമായി തൊഴിലില്ലാത്തവരുമായ അനേകം പേരുണ്ടു്. സാങ്കേതിക യോഗ്യതയുള്ള ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ തൊഴിലില്ലാവരായുണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകിച്ചും അസ്വാസ്ഥ്യജനകമാണു്. 1966–നും 68–നുമിടയ്ക്കു് വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുണ്ടായ മാന്ദ്യമായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. ഇപ്പോൾ സാമ്പത്തികരംഗം വീണ്ടും സജീവമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, വ്യവസായങ്ങളിൽ കൂടുതലാളുകൾക്കു ജോലി ലഭിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

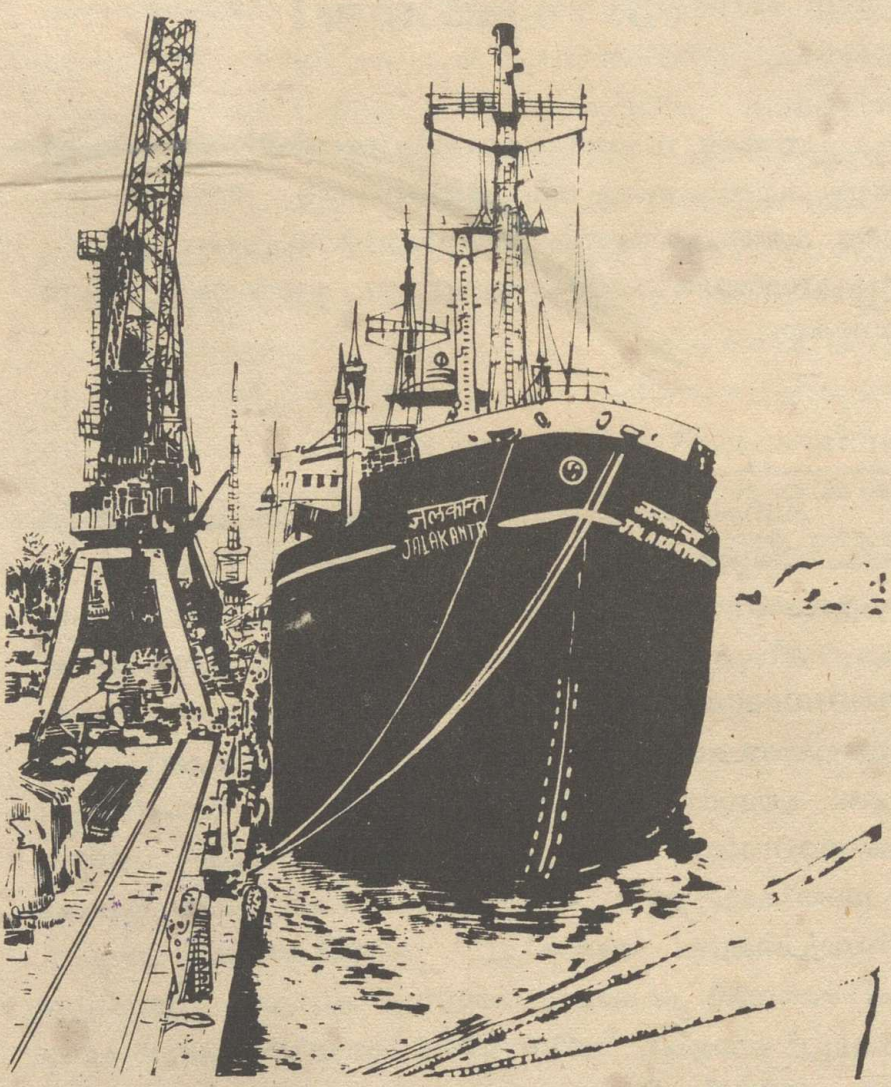
3. പുരോഗതി

നമ്മുടെ വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള തന്ത്രം എന്താണെന്ന നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അടുത്തതായി, രണ്ടു ദശാബ്ദക്കാലത്തെ സാമ്പത്തികാസൂത്രണം കൊണ്ട്, വ്യവസായവത്കരണം എത്രമാത്രം പുരോഗമിച്ചു എന്നു നോക്കാം.

ഒന്നാം പദ്ധതി

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി യുദ്ധാനന്തര വികസന പദ്ധതികളുടെ ഒരു സമാഹാരമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ട് അതിന്റെ വലിപ്പം പരിമിതമായിരുന്നു. ഭാവിയിലെ ത്വരിതമായ സാമ്പത്തിക വികസനത്തിന് അടിസ്ഥാനമിടുകയായിരുന്നു അതിന്റെ ഉദ്ദേശം. വ്യവസായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, വിദ്യുച്ഛക്തി, ഗതാഗതം മുതലായ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് അതു ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചതു്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് പൊതു മേഖലയിൽ പല പ്രധാന സ്ഥാപനങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. സിന്ദ്രീ രാസവള ഫാക്ടറി, ചിത്തരഞ്ജൻ ലോക്കോ മോട്ടീവ് ഫാക്ടറി, ഇൻറഗ്രൽ കോച്ച് ഫാക്ടറി, ഹിന്ദുസ്ഥാൻ മെഷീൻ ടൂൾസ് ഫാക്ടറി, ഇന്ത്യൻ ടെലഫോൺ ഇൻഡസ്ട്രീസ്, കേബിൾ ഫാക്ടറി, പെനിസിലിൻ പ്ലാൻറ്, നേപ്പാ പത്രക്കടലാസ് ഫാക്ടറി എന്നിവ. മൂന്നു വലിയ ഉരുക്ക്

നിർമ്മാണ ശാലകളും, ഒരു ഹെവി ഇലക്ട്രിക്കൽ പ്ലാന്റും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാരംഭ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു പൂർത്തിയാക്കി.

വിശാഖപട്ടണത്തെ കപ്പൽ നിർമ്മാണ കേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു കപ്പലിന്റെ പണി പൂർത്തിയാക്കുന്നു

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു്, ഇരുമ്പു്, ഉരുക്കു്, എൻജിനീയറിംഗ്, രാസവസ്തുക്കൾ, രാസവളം, എണ്ണശുദ്ധീകരണം, തുണി, സിമൻറ്, പഞ്ചസാര, കടലാസ് എന്നീ വ്യവസായങ്ങളിൽ, സ്വകാര്യ വിഭാഗം ഗണ്യമായി മുതലിറക്കി. (ഏകദേശം 233 കോടി രൂപ.)

ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ ഫലമായി വ്യാവസായികോൽപാദനം, 39 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു. സിമൻറ്, കടലാസ്, സോഡാ ആഷ്, മറ്റു രാസവസ്തുക്കൾ, സൈക്കിൾ മുതലായവയുടെ ഉൽപാദനം ക്രമമായി വർദ്ധിച്ചു. ഒരു ബ്ലാസ്റ്റ് ഫർണസും (ഉരുക്കുണ്ടാക്കുന്ന ചൂള), ഒരു ആസിഡ് പ്ലാൻറും നമ്മുടെ സാങ്കേതിക വിദഗ്ധന്മാർ തന്നെ തയ്യാറാക്കി. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം ബാലാരിഷ്ടതകൾ കഴിഞ്ഞു വളർച്ച പ്രാപിച്ചു. 11 കോടി രൂപയുള്ള തുണി മിൽ യന്ത്രങ്ങൾ നാട്ടിൽതന്നെ നിർമ്മിച്ചു. മുൻപ് 4 കോടി രൂപയുടെ യന്ത്രങ്ങളാണു നിർമ്മിച്ചിരുന്നതു്. 450 ലക്ഷം രൂപയുടെ ഇലക്ട്രിക് മോട്ടോറുകളും, ട്രാൻസ് ഫോർമറുകളും നിർമ്മിച്ചു. മുൻപ് 150 ലക്ഷം രൂപയുള്ളതാണു് നിർമ്മിച്ചിരുന്നതു്. ചണം നൂൽക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടെ ഉല്പാദനം നാട്ടിൽതന്നെ ആരംഭിച്ചു. റെയിൽവെ എഞ്ചിനുകളുടെയും, യന്ത്രോപകരണങ്ങളുടെയും ഉൽപാദനത്തിൽ കാര്യമായ വർദ്ധനയുണ്ടായി.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

രണ്ടാം പദ്ധതി

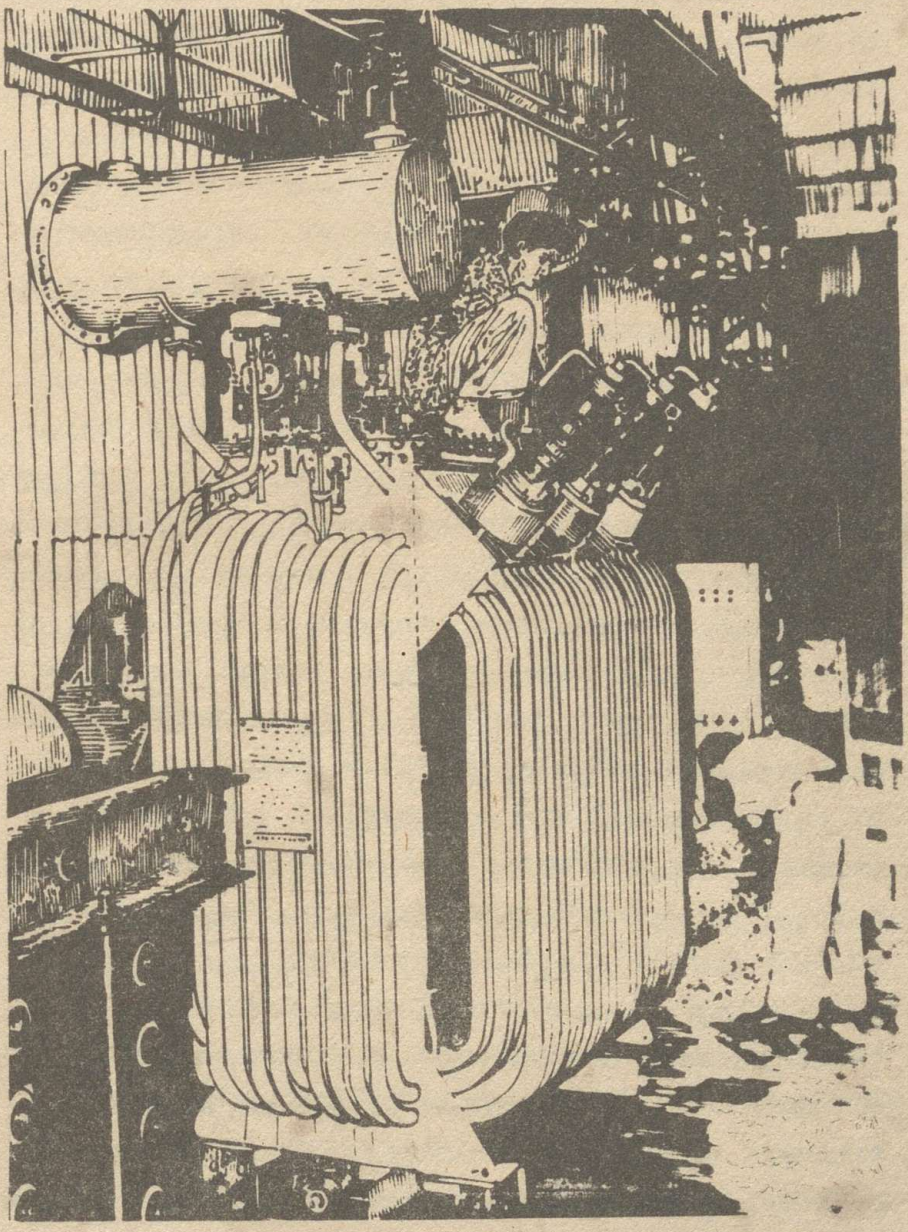
ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് സാവധാനത്തിൽ ആരംഭിച്ച വ്യവസായ വിപ്ലവം, രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് തികച്ചും ഊർജ്ജിതമായിത്തീർന്നു. വ്യവസായത്തിലും,

ഖനനത്തിലും മുമ്പത്തേക്കാളധികം പണം മുടക്കുകയുണ്ടായി. വ്യവസായത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യം വർദ്ധിച്ചു. അടിസ്ഥാന വ്യവസായങ്ങളുടെയും, ഘനവ്യവസായങ്ങളുടെയും വികസനം എടുത്തു പറയത്തക്കതാണു്. 10,20,000 മെടിക് ടൺ ഉരുക്കുപീതം ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള മൂന്നു ഉരുക്കുനിർമ്മാണ ശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു. പലതരം ഭാരിച്ച യന്ത്രങ്ങളും തയാറാക്കുന്നതിനു് അടിസ്ഥാനമിട്ടു. രാസവസ്തു വ്യവസായം, പുതിയ ഉൽപന്നങ്ങളും നിർമ്മിച്ചു തുടങ്ങി.

ആദ്യത്തെ പത്തു വർഷങ്ങളിൽ, പൊതുമേഖലാ വ്യവസായങ്ങളിലും, ഖനി വസ്തു വികസനത്തിലുമായി മൊത്തത്തിൽ ഏകദേശം 974 കോടി രൂപ ചെലവഴിച്ചു. ഈ രംഗങ്ങളിൽ, സ്വകാര്യ മേഖലയും ഗണ്യമായ മുതലിറക്കു നടത്തുകയുണ്ടായി. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി, വ്യാവസായികോൽപാദനം ഏകദേശം ഇരട്ടിയായിത്തീർന്നു.

സ്വകാര്യ മേഖലയിൽ നേരത്തെയുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു ഉരുക്കു മില്ലുകളുടെ ഉൽപാദനശേഷി ഇരട്ടിച്ചു. തൽഫലമായി, ഉരുക്കു കട്ടികളുടെ ഉൽപാദനം, ആദ്യത്തെ പത്തു വർഷങ്ങളിൽ 150 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു.

വിദ്യുച്ഛക്തി ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് രണ്ടര ഇരട്ടി വർദ്ധിച്ചു.

ഭോപ്പാലിലെ ഫാക്ടറിയിൽ നിർമ്മിച്ച വിദ്യുച്ഛക്തി ട്രാൻസ് ഫോർമർ

ആദ്യത്തെ പത്തു വർഷത്തിനിടയ്ക്ക്, ഹെവി ഇല ക്ട്രിക്കൽ, ഭാരിച്ച യന്ത്രോപകരണങ്ങൾ. മുതലായ എഞ്ചിനീയറിംഗ് വ്യവസായങ്ങൾക്ക് അടിത്തറ പാകി. നമ്മുടെ രാജ്യത്താദ്യമായി, സിമൻറ് വ്യവസായത്തിനും, കടലാസ് വ്യവസായത്തിനും ആവശ്യമായ യന്ത്രസാമഗ്രി കൾ നിർമ്മിച്ചു തുടങ്ങി. നൈട്രജനടങ്ങിയ രാസവളം, കോസ്റ്റിക് സോഡാ, സോഡാ ആഷ്, സംഫ്യൂറിക് ആസിഡ് എന്നിവ നിർമ്മിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ വളർച്ച പ്രാപിച്ചു. സംഫ്യൂറിക് ആസിഡിന്റെ ഉല്പാ ദനം 267 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു. യൂറിയ, അമോണിയം ഫോസ്ഫേറ്, പെനിസിലിൻ, കൃത്രിമ നൂൽത്തരങ്ങൾ, പത്രക്കടലാസ്, ചായക്കുട്ടകൾ മുതലായ പുതിയ രാസോ ൽപന്നങ്ങളും നാം തയാറാക്കിത്തുടങ്ങി. ഈ രാജ്യത്തു നിർമ്മിച്ച മറ്റു ചില സാധനങ്ങളാണ്, വ്യവസായശാ ലകളിലാവശ്യമായ ബോയിലർ, യന്ത്രക്കലപ്പ, രോഗാ ണുനാശകമായ ഔഷധങ്ങൾ, മോട്ടോർ സൈക്കിൾ, സ്കൂട്ടർ എന്നിവ. 0.34 ലക്ഷം രൂപയുടെ യന്ത്രോപകരണങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിച്ചിരുന്ന നാം 7 കോടി രൂപയുടെ യന്ത്രോപക രണങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ഇന്ത്യയിലാദ്യമായി, 58,14,000 മെട്രിക് ടൺ പെട്രോളിയം ഉൽപന്നങ്ങൾ ത യാറാക്കി. അലൂമിനിയത്തിന്റെ ഉൽപാദനം നാലു മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു. പുതിയ വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനു പുറ മെ, പല തുണിമില്ലുകളിലും, ചണമില്ലുകളിലും, പഞ്ചസാ ര ഫാക്ടറികളിലും പുതിയ യന്ത്രസജ്ജീകരണങ്ങൾ ഏർപ്പെ ടുത്തി. ഉപഭോഗ സാധനങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം വർദ്ധിച്ചു. തു ണിയുൽപാദനം 60 ശതമാനത്തിലധികവും, പഞ്ചസാര ഉ ൽപാദനം ഏകദേശം മൂന്നു മടങ്ങും, സിമൻറിന്റെയും മോ ട്ടോർകാറുകളുടെയും ഉൽപാദനം മൂന്നുമടങ്ങിലധികവും, സൈ ക്കിളിന്റെ ഉൽപാദനം പത്തു മടങ്ങും, വർദ്ധിച്ചു. മോട്ടോർ

സൈക്കിൾ, സ്കൂട്ടർ, ഫാൻ, റേഡിയോ, തയ്യൽ യന്ത്രം. ഇലക്ട്രിക് വിളക്ക് എന്നിവയുടെ ഉൽപാദനവും ഗണ്യമായി വർദ്ധിച്ചു.

മൂന്നാം പദ്ധതിയും വാർഷിക പദ്ധതികളും

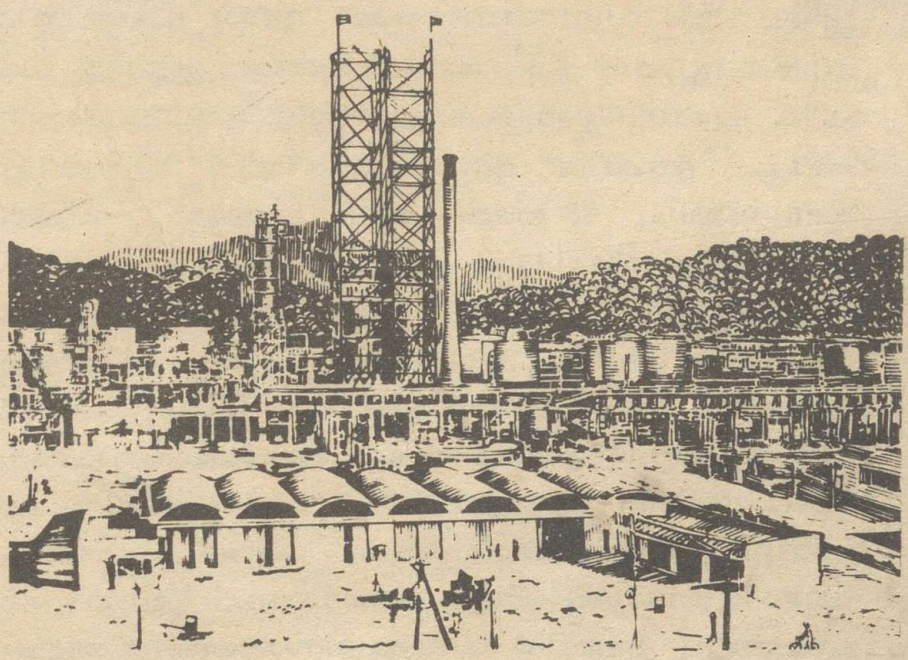
മൂന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തും, തുടർന്നുള്ള വാർഷിക പദ്ധതികളുടെ കാലത്തും വ്യാവസായിക പുരോഗതി ഉണ്ടായെങ്കിലും അതു് ക്രമമായ വളർച്ചയായിരുന്നില്ല. മൂന്നാം പദ്ധതിയുടെ ആദ്യത്തെ വർഷങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ വ്യാവസായിക വികസനം ഉണ്ടായി. ഈ കാലയളവിലെ വഷ്ന്തോറുമുള്ള ശരാശരി ഉൽപാദന വർദ്ധന ഏകദേശം ഒമ്പതു ശതമാനമായിരുന്നു. എന്നാൽ പദ്ധതിയുടെ അവസാന വർഷം മുതൽ, ഉൽപാദന വർദ്ധനയുടെ നിരക്കു കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അതു സ്തംഭനത്തോളമെത്തി. 1965-66-ൽ ഉൽപാദനവദ്ധന 5.3 ശതമാനമായികുറഞ്ഞു. 1967-68-ൽ അതു് വെറും 0.5 ശതമാനമായിരുന്നു. എന്നാൽ 1968-69 ആയപ്പോഴേക്കും ഉൽപാദനം വീണ്ടും സജീവമായി. 1967-68-ലും, 1968-69-ലും കാർഷികോൽപാദനം വർദ്ധിച്ചു. വ്യാവസായികോൽപാദനത്തിലും, മുതൽ മുടക്കിലും വർദ്ധനയുണ്ടായി. 1968-69-ൽ ഉൽപാദനം 6.2 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു.

വ്യവസായത്തിലുണ്ടായ ഈ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾക്കു് പല കാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. 1962-ലെ ചൈനീസാക്രമണവും, തുടർന്നുള്ള അരക്ഷിതാവസ്ഥയും നിമിത്തം, നമ്മുടെ രാജ്യരക്ഷാച്ചെലവു് വളരെയധികം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. (നമ്മുടെ രാജ്യരക്ഷാസജ്ജീകരണങ്ങളുടെ ഉൽപാ

ദനം എപ്രകാരം വർദ്ധിച്ചുവെന്നു പിന്നീട് കാണാവുന്നതാണു്.) 1965–ൽ പാകിസ്ഥാൻ രണ്ടു് അതിക്രമി സംഘട്ടനങ്ങളും നമ്മുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിച്ചു. കുറെക്കാലത്തേക്കു് വിദേശസഹായം ലഭിക്കാതായി. പോരെങ്കിൽ, തുടർച്ചയായി രണ്ടു വർഷങ്ങളിൽ രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും വരൾച്ചയുണ്ടായി. ഈ രണ്ടു വർഷങ്ങളിൽ കൃഷിക്കു സംഭവിച്ച ക്ഷീണം നിമിത്തം, അസംസ്കൃത വസ്തുക്കൾക്കു ദൗർലഭ്യമുണ്ടായി. ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി കുറഞ്ഞു. സമ്പാദ്യങ്ങളും, വ്യവസായത്തിലുള്ള മുതൽ മുടക്കും കുറഞ്ഞു. ഉറപ്പികയുടെ വിദേശ വിനിമയ വില കുറച്ചതിനെത്തുടർന്നു്, പദ്ധതികളുടെ ചെലവു വർദ്ധിച്ചു.

ഈ വിഷമതകളും നമ്മുടെ വ്യവസായവിപുലീകരണത്തെ മന്ദഗതിലാക്കിയെങ്കിലും, അതിനെ തടഞ്ഞുനിറുത്താൻ അവയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. വിഷമതകളുണ്ടായ കാലഘട്ടത്തിൽ പോലും, വ്യവസായ വ്യവസ്ഥയെ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിൽ നമുക്കു ഗണ്യമായ നേട്ടങ്ങളുണ്ടായി. പല വലിയ പദ്ധതികളും പൂർത്തിയാക്കുവാനും, ഉൽപാദനം ആരംഭിക്കുവാനും നമുക്കു സാധിച്ചു. പുതിയ ഹെവി എഞ്ചിനീയറിങ്ങു് വ്യവസായത്തിലും, യന്ത്രനിർമ്മാണ വ്യവസായത്തിലും ഉൽപാദനം ആരംഭിച്ചതു്, പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന കാര്യമാണു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി, ഇരുമ്പും ഉരുക്കും നിർമ്മിക്കാനും, ഖനനം നടത്താനും, വിദ്യുച്ഛക്തിയുൽപാദിപ്പിക്കാനുമുള്ള സജ്ജീകരണങ്ങളും, മിക്കവാറും സ്വന്തം ശേഷി കൊണ്ടുതന്നെ എത്തിപ്പെട്ടത്താൻ, നമുക്കിന്നു സാധിക്കുന്നു. റോഡു ഗതാഗതത്തിനും, റെയിൽവേ ഗതാഗതത്തിനും വേണ്ട എഞ്ചിനുകളും, വണ്ടികളും നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ നാം മിക്കവാറും സ്വയംപര്യാപ്തത നേടിക്കഴിഞ്ഞു. രാസവളം. റെയോൺ മുതലായവ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള ഫാക്ടറികളും, സ്വന്തം കഴിവുകളുപയോഗിച്ചു് സ്ഥാപിക്കാൻ നമുക്കു് കഴിയുമെന്നായിരിക്കുന്നു. ഉരുക്കും, ഇരുമ്പൊഴിച്ചുള്ള ലോഹങ്ങളും, പെട്രോ

ളിയവും, പെട്രോ കെമിക്കൽ ഉൽപന്നങ്ങളും, രാസവളവും കൂടുതലായി ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ ഇന്നു നമുക്കു കഴിവുണ്ട്. നാലാം പദ്ധതിയുടെ പ്രാരംഭഘട്ടങ്ങളിൽ, പല വ്യവസായങ്ങളിലും, പുതിയ മുതൽ മുടക്കുകൂടാതെ, നിലവിലുള്ള ഉൽപാദനശേഷി ഉപയോഗിച്ച്, ഉൽപാദനം ഗണ്യമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയും.

നൂൺ മട്ടിയിലെ എണ്ണ ശുദ്ധീകരണശാല

മൂന്നാം പദ്ധതിയിൽ, ഉൽപാദനത്തിനും, ഉൽപാദനശേഷി കൈവരുത്തുന്നതിനും ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. പല വ്യവസായങ്ങളിലും ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായി സാധിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞു. താഴെപ്പറയുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്: അലൂ

മിനിയം, മോട്ടോർകാർ, ഇലക്ട്രിക് ട്രാൻസ്ഫോർമർ, തുണിമിൽ യന്ത്രങ്ങൾ, യന്ത്രോപകരണങ്ങൾ, പഞ്ചസാര, ചണച്ചാക്കുകൾ, വിദ്യുച്ഛക്തി കൊണ്ടു നടത്തുന്ന പമ്പുകൾ, ഡീസൽ എഞ്ചിൻ, പെട്രോളിയം ഉൽപന്നങ്ങൾ. എന്നാൽ ഉരുക്ക്, രാസവളം തുടങ്ങിയ ചില പ്രധാന വ്യവസായങ്ങളിൽ ഉൽപാദനലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഈ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് മൂന്നാം പദ്ധതിയിൽ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഉൽപാദന ലക്ഷ്യങ്ങൾ, തുടർന്നുള്ള വാർഷിക പദ്ധതികളുടെ കാലത്തു പോലും പ്രാപിക്കാനൊത്തില്ല. ഉരുക്കിനു് മൂന്നാം പദ്ധതിയിൽ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ലക്ഷ്യം, 68 ലക്ഷം മെട്രിക് ടണ്ണാണു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാകട്ടെ, 47 ലക്ഷം മെട്രിക്ടണ്ണായിരുന്നു. 1968–69 ൽ നൈടജനടങ്ങിയ രാസവളങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ലക്ഷ്യം 8ലക്ഷംമെട്രിക്ടണ്ണായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉൽപാദനം 5,41,000 മെട്രിക് ടൺ. ഈ വ്യവസായങ്ങളിൽ കാര്യക്ഷമതക്കുറവുനിമിത്തം, ഉൽപാദനശേഷി പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തുണിമിൽ യന്ത്രങ്ങൾ, യന്ത്രോപകരണങ്ങൾ, വാണിജ്യാവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വാഹനങ്ങൾ, (ലോറി, ട്രക്കുമുതലായവ) തുടങ്ങിയ ചില വ്യവസായങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥ ഉൽപാദനം, അവയ്ക്കുൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളതിനേക്കാൾ കുറവായിരുന്നു. ഈ സാധനങ്ങളുടെ ആവശ്യം (ഡിമാൻഡ്) കുറഞ്ഞതാണു് ഈ സ്ഥിതിക്കു കാരണം.

ചില പ്രധാന വ്യവസായങ്ങളിൽ, 1960–61–നും 1968–69–നുമിടക്കുണ്ടായ ഉൽപാദന വർദ്ധന ഇപ്രകാരമാണു്:—

	വ്യവസായം	അളവു്	1960–61	68–69
1.	തയാർ ചെയ്ത ഉരുക്കു്	ലക്ഷം മെട്രിക്കു് ടൺ	23.9	47
2.	അലൂമിനിയം	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	18.3	125.3
3.	യന്ത്രോപകരണങ്ങളം	ലക്ഷം രൂപ	700	2470
4.	തുണിമിൽ യന്ത്രങ്ങളം	ലക്ഷം രൂപ	1040	1380
5.	പഞ്ചസാര മിൽ യന്ത്രങ്ങളം	ലക്ഷം രൂപ	440	1180
6.	സിമൻറു നിർമ്മാണ യന്ത്രങ്ങളം	ലക്ഷം രൂപ	60	818
7.	വാണിജ്യാവശ്യങ്ങളംക്കുള്ള വാഹനങ്ങളം	1000 എണ്ണം	28	36.9
8.	ഡീസൻ എഞ്ചിൻ	1000 എണ്ണം	44.7	118
9.	സൈക്കിളം	1000 എണ്ണം	1071	1990
10.	നൈട്രജനടങ്ങിയ രാസവളം	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	101	541
11.	ഫോസ്ഫറസ് ചേർന്ന രാസവളം	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	53	210
12.	സോഡാ ആഷ്	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	152	405
13.	കോസ്റ്റിക് സോഡാ	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	101	304
14.	സൾഫ്യൂറിക് ആസിഡ്	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	368	1038
15.	കടലാസും കടലാസു ബോർഡും	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	350	646.6
16.	സിമൻറു്	ലക്ഷം മെട്രിക്കു് ടൺ	79.7	122
17.	പഞ്ചസാര	1000 മെട്രിക്കു് ടൺ	3021	3559
18.	ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന എണ്ണ	ലക്ഷം മെട്രിക്കു് ടൺ	58	154

വ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ നയപരവും, ഭരണപരവുമായ പല നടപടികളും സ്വീകരിച്ചു. സ്വകാര്യ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ധനസഹായം നൽകി. യൂണിറ്റ് ട്രസ്റ്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യ, ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ഡവലപ്മെൻറ് ബാങ്ക് എന്നിങ്ങനെയുള്ള പുതിയ ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. 25 ലക്ഷം രൂപ വരെ മൂലധനമുള്ള ഇടത്തരം വ്യവസായങ്ങളെ ലൈസൻസിംഗ് വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നൊഴിവാക്കി. പല സാധനങ്ങൾക്കും ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന നിയന്ത്രണത്തിനു അയവു വരുത്തി. ലൈസൻസ്, ഇറക്കുമതി, പെർമിറ്റ് മുതലായവ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള കാലതാമസം ഒഴിവാക്കാൻ നടപടികളും സ്വീകരിച്ചു.

ചുരുക്കത്തിൽ, കഴിഞ്ഞ ഒമ്പതു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് നമ്മുടെ വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഗതിവേഗം കൂടുകയും കുറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, നാട്ടിൽ വ്യവസായത്തിനു് സുശക്തമായ അടിസ്ഥാനം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ വ്യവസായങ്ങൾ, അനേകം ഉപഭോഗ വസ്തുക്കൾ തുടങ്ങി, സങ്കീർണ്ണമായ യന്ത്രസാമഗ്രികൾ വരെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും, സാങ്കേതിക വിദഗ്ധന്മാർക്കും പലതരം യന്ത്രസജ്ജീകരണങ്ങൾ സംവിധാനം ചെയ്തു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. അടുത്തകാലത്തു്, ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ഇലക്ട്രോണിക്സിലെ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ (പരികലന യന്ത്രം) സംവിധാനം ചെയ്തു തയാറാക്കുകയുണ്ടായി. ഈ കമ്പ്യൂട്ടറിനു് ഒരു സെക്കൻഡിൽ 2,50,000 സങ്കലനങ്ങളോ വ്യവകലനങ്ങളോ നടത്താൻ കഴിവുണ്ടു്. കമ്പ്യൂട്ടർ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു രണ്ടു ഫാക്ടറികളും സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേ

ശമുണ്ട്. കമ്പ്യൂട്ടർ ഉപയോഗിക്കുന്നതു കൊണ്ട് വളരെയധികം പ്രയത്നവും, പണവും ലാഭിക്കാം.

പ്രതിരോധ ഉപകരണ വ്യവസായങ്ങൾ

രാജ്യരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായ ആയുധസാമഗ്രികളും മറ്റും നിർമ്മിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്പം പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഈ വ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ച, നമ്മുടെ പ്രതിരോധ ശക്തിയിലുള്ള വർദ്ധനയെ മാത്രമല്ല കാണിക്കുന്നതു്. വ്യവസായവത്കരണത്തിന്റെ പുരോഗതിയെയും അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നമുക്കാവശ്യമുള്ള പ്രതിരോധ സാമഗ്രികളിൽ പകുതിയോളം ഗവണ്മെന്റു ഫാക്ടറികളിലാണു നിർമ്മിക്കുന്നതു്. ഈ ഫാക്ടറികളിൽ രണ്ടു ലക്ഷം ആളുകൾ പണിയെടുക്കുന്നു. അവ, വിമാനം, കപ്പൽ, ഇലക്ട്രോണിക് സാധനങ്ങൾ, പ്രത്യേക ലോഹക്കൂട്ടുകൾ മുതലായവ നിർമ്മിക്കുവാൻ ഏറ്റവും ആധുനികമായ സാങ്കേതിക വിദ്യയാണുപയോഗിക്കുന്നതു്. ടാങ്കുകൾക്കെതിരായുപയോഗിക്കുന്ന തോക്കുകൾ, വൻതോക്കുകൾ, ശബ്ദത്തേക്കാൾ വേഗതയേറിയ, വിമാനങ്ങൾ, ഹെലിക്കോപ്ടറുകൾ, യുദ്ധക്കപ്പലുകൾ മുതലായവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തന്നെ നിർമ്മിച്ചു വരുന്നു. 1961–62–ൽ 50 കോടി രൂപയുള്ള പ്രതിരോധ സാമഗ്രികളാണുൽപാദിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. 1969–70–ലെ ഉൽപാദനം ഏകദേശം 200 കോടി രൂപയുള്ളതാണു്. യുദ്ധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന മിസ്സൈലുകൾ നിർമ്മിക്കാൻ ഹൈദരാബാദിൽ ഒരു ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ടു്. റേഡാർ ഉപകരണങ്ങളും, മൈക്രോവേവ് ഉപകരണങ്ങളും

നിർമ്മിക്കുവാൻ മറെറാരു ആധുനിക ഫാക്ടറി ഗാസിയാബാദിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്.

ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളും കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളും

വൻകിട വ്യവസായങ്ങളും വളരെയേറെ വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇന്നും രാജ്യത്തു പ്രമുഖ സ്ഥാനമുള്ളതു് ചെറുകിട ഉൽപാദനത്തിനാണു്. കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഏതാണ്ടു് രണ്ടു കോടിയാളുകളും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കണക്കാക്കുന്നു. കൈത്തറി വ്യവസായത്തിൽ തന്നെ ഏകദേശം 30 ലക്ഷം നെയ്ത്തുകാർ പണിയെടുക്കുന്നു. പട്ടുനൂൽപ്പുഴു വളർത്തൽ, കയർ, ഖാദി, ഗ്രാമ വ്യവസായങ്ങളും, കരകൗശലപ്പണി തുടങ്ങിയ മറു ചെറുകിട വ്യവസായത്തുറകളിൽ എല്ലാംകൂടി 60 ലക്ഷത്തിലധികം ജോലിക്കാരുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തിയും, ചെറിയ യന്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്ന ആധുനിക ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകളും തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പലതരം ഉപഭോഗവസ്തുക്കളും നിർമ്മിക്കുന്ന ഈ വ്യവസായങ്ങൾക്കു് ഗവണ്മെൻറു്, കഴിവുള്ള എല്ലാ സഹായവും നൽകിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തുതന്നെ, വിവിധ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെയും, ആധുനിക ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളുടെയും കാര്യം നോക്കാൻ, അഖിലേന്ത്യ ബോഡുകളും രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ ബോർഡുകളും, സ്റ്റേറു് ഗവണ്മെൻറുകളും, ഈ വ്യവസായങ്ങളെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ, സംഘടിപ്പിക്കുകയും, അവയ്ക്കു ധനസഹായവും,

സാങ്കേതിക ഉപദേശവും, വില്പന സൗകര്യങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആദ്യത്തെ രണ്ടു പദ്ധതികളിൽ, കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്കും, ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഗവണ്മെൻറ് 218 കോടി രൂപ ചെലവാക്കി. വികസന പരിപാടികളും നല്ല ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഉദാഹരണമായി, വികേന്ദ്രീകൃത മേഖലയിൽ, തുണിയുടെ ഉൽപാദനം ഗണ്യമായി വർദ്ധിച്ചു. ഖാദിയും, കൈത്തറിത്തുണിയും ഇതിലുൾപ്പെടുന്നു. കൈത്തറി ത്തുണിയുടെ ഉൽപാദനം, 1960–61–ൽ 206.7 കോടി മീറ്ററായിരുന്നതു്, 1968–ൽ 359.6 കോടി മീറ്ററായി വർദ്ധിച്ചു. അതേ കാലയളവിൽ, അതിന്റെ കയറ്റുമതിയിൽ നിന്നുള്ള വരുമാനം, 5 കോടി രൂപയിൽനിന്നു് 8.2 കോടി രൂപയായി വർദ്ധിച്ചു.

കരകൗശല വസ്തുക്കളുടെ നിർമ്മാണവും, കയറ്റുമതിയും ക്രമമായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1961–ൽ മൊത്തം 253 കോടി രൂപയുള്ള കരകൗശലവസ്തുക്കളാണു നിർമ്മിച്ചിരുന്നതു്. 1966–ൽ 317 കോടി രൂപയുള്ളതാണു നിർമ്മിച്ചതു്. കയറ്റുമതി വരുമാനം 1961–62–ൽ 19.34 കോടി രൂപയായിരുന്നതു്, 1968–69–ൽ 76.5 കോടി രൂപയായി വർദ്ധിച്ചു.

ലഘുവായ യന്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്ന ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളും, ജപ്പാൻ രാജ്യത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തും അവ വേഗത്തിൽ വളർച്ച പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഗവണ്മെൻറ്, ധനസഹായം നൽകിയും, സാങ്കേതികജ്ഞാനം പ്രദാനംചെയ്തും, യന്ത്രങ്ങളുംമറ്റും നല്കിയും വില്പന സൗകര്യങ്ങളും ഏർപ്പാടുചെയ്തും, അവയെ പ്രോത്സാ

ഹിപ്പിച്ചു വരുന്നു. ഗവണ്മെൻറ് ഓഫീസുകളിലെ ആവശ്യത്തിനു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുമ്പോൾ, ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾക്കു മുൻഗണന നൽകുന്നു. കേന്ദ്ര ഗവണ്മെൻറ് 1960–61–ൽ, 6.5 കോടി രൂപയ്ക്കു ചെറുകിട വ്യവസായ ഉൽപന്നങ്ങൾ വാങ്ങി. 1968–69–ൽ 28.6 കോടി രൂപയ്ക്കാണു വാങ്ങിയതു്.

സ്റ്റേറ്റു ഗവണ്മെൻറുകൾ, അനേകം ഇൻഡസ്ട്രിയൽ എസ്റ്റേറ്റുകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടെയൊക്കെ ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിക്കാനാവശ്യമായ അടിസ്ഥാനപരമായ സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനകം ഏകദേശം 350 വ്യവസായ എസ്റ്റേറ്റുകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ ഏകദേശം 82,700 പേർ ജോലി ചെയ്യുന്നു. അവയുടെ വാർഷിക ഉൽപാദനം ഏകദേശം 99.25 കോടി രൂപയ്ക്കുള്ളതാണു്. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലും വ്യവസായ എസ്റ്റേറ്റുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അവ, നഗരപ്രദേശത്തെ എസ്റ്റേറ്റുകളെപ്പോലെ വിജയകരമായില്ല.

4. ഭാവിയിലേക്കുള്ള പരിപാടി

കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു പലതും പഠിക്കുകയും, ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ശക്തിയും ബലഹീനതയും കണക്കാക്കുകയും, സ്വാശ്രയം എന്ന ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ കാണുകയും ചെയ്തു കൊണ്ട്, ധീരമായും, യഥാർത്ഥ്യ ബോധത്തോടുകൂടിയും, തയറാക്കിയിട്ടുള്ളവയാണ്, നാലാം പദ്ധതിയിലെ (1969–74) വ്യാവസായിക പരിപാടികൾ. ആധുനിക സാങ്കേതിക ജ്ഞാനത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി, സുശക്തവും വിപുലവുമായ ഒരു വ്യാവസായികാടിസ്ഥാനം ഈ രാജ്യത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതാണ് ഏറ്റവും മൗലികമായ വസ്തുത. ഈ അടിസ്ഥാനത്തെ അഭംഗമിട്ടുറപ്പിക്കുകയും, അതിനു മീതെ കഴിഞ്ഞതും വേഗം പണിതു കയറുകയുമാണ്, നാലാം പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യം. അടുത്ത കാലത്തു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ട ഒരു ബലഹീനത, നിയന്ത്രണങ്ങളും, ലൈസൻസിംഗ്, സമ്പ്രദായവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതിബന്ധമാണ്. നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഗവർമ്മെൻറ്, നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് അയവു വരുത്തുകയും, അങ്ങിനെ നമ്മുടെ ഉത്സാഹശീലരായ വ്യവസായികൾക്ക്, നാടിന്റെ വ്യവസായവത്കരണത്തിൽ പൂർണ്ണമായ പങ്കു വഹിക്കുവാൻ അവസരം നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

നമ്മുടെ വ്യവസായങ്ങളിൽ പലതും, അവയുടെ ഉൽപാദനശേഷി പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെ

ന്നുള്ള കാര്യവും, ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു. ഈ പോരായ്മ പരിഹരിക്കുകയാണു്, നാലാം പദ്ധതിയുടെ ഒരു ലക്ഷ്യം. നിലവിലുള്ള ഉൽപാദനശേഷി പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ, ഉൽപാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. ആവശ്യമുള്ളേടത്തെല്ലാം, അധികം വിദേശനാണ്യം ചെലവഴിക്കാതെ, ഉൽപാദനശേഷി ഇനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണു്. അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളും, ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നവയ്ക്കു പകരമായുപയോഗിക്കേണ്ട സാധനങ്ങളും, കയറ്റുമതി ചെയ്യേണ്ട സാധനങ്ങളും എന്നിവയുടെ ഉൽപാദനം നടക്കുന്ന രംഗങ്ങളിൽ മാത്രമേ, ഉൽപാദനശേഷി ഇനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞ വ്യാവസായിക പദ്ധതികളും പൂർത്തിയാക്കുന്നതാണു്. പുതിയ വ്യവസായങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതു്, കഴിവുകുറഞ്ഞവസരണമായിട്ടായിരിക്കും. വ്യവസായങ്ങളും, കഴിയുന്നത്ര, രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും വ്യാപിപ്പിക്കുക, പുതിയ വ്യവസായികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയും നിയന്ത്രണവും ഒരു പിടിയാളുകളുടെ കയ്യിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനെ തടയുക, ഇതൊക്കെയാണു് നാലാം പദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങളും.

മുതൽ മുടക്കു്

നാലാം പദ്ധതിക്കാലത്തു്, സംഘടിത വ്യവസായത്തിലും, ഖനനത്തിലും, ഏകദേശം 5298 കോടി രൂപ മുടക്കുന്നതാണു്. ഈ തുകയിൽ, 3048 കോടി രൂപ, പൊതുമേഖലയിലും, 2250 കോടി രൂപ സഹകാര്യ–സഹകരണ മേഖലകളിലുമായിരിക്കും മുടക്കുന്നതു്. നാലാം പദ്ധതിയിലെ മൊത്തം മുതൽ മുടക്കു്, മൂന്നാം പദ്ധതിയിലെ

മുതൽ മുടക്കിന്റെ (2570 കോടി രൂപ) ഇരട്ടിയിലധികമാണ്.

പൊതു മേഖലയിലെ മുതൽ മുടക്കിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും, നേരത്തെ തുടങ്ങിവെച്ച പദ്ധതികളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനും, അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞ പദ്ധതികളുടെ നടത്തിപ്പിനുമായിരിക്കും ചെലവഴിക്കുന്നത്. രാസവളം, പെട്രോ–കെമിക്കൽസ്, ഇരുമ്പല്ലാതെയുള്ള ലോഹങ്ങൾ എന്നീ സുപ്രധാന രംഗങ്ങളിൽ മാത്രമേ പുതിയ പദ്ധതികൾ ആരംഭിക്കുകയുള്ളൂ. പത്രക്കടലാസിന്റെ ഉൽപാദനം അഞ്ചിരട്ടിയോളം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, ഇലക്ട്രോണിക്സ് വ്യവസായം ത്വരിതഗതിയിൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും പണം നീക്കി വച്ചിട്ടുണ്ട്. മൊത്തത്തിൽ, പൊതു മേഖലയിലെ മുതൽ മുടക്ക്, മുഖ്യപ്രധാനമായ വ്യവസായങ്ങളുടെ മേലുള്ള ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

പൊതു മേഖലയിൽ, ചില ഉപഭോഗവസ്തു വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിക്കും—പ്രത്യേകിച്ചും, സ്വകാര്യ മേഖല, വേണ്ടത്ര മുതലിറക്കാത്ത രംഗങ്ങളിൽ. ഈ നയം, ഔഷധങ്ങൾ, സിമൻറ്, കടലാസ്, സ്കൂട്ടർ, വാച്ച്, എന്നിവ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്ക് ഗുണകരമായിത്തീർന്നേക്കാം.

പ്രധാന പരിപാടികൾ

ഇനി, നാലാം പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചില പ്രധാന വ്യാവസായിക പരിപാടികൾ പരിശോധിക്കാം.

ഭിലായി ഉരുക്കു നിർമ്മാണ ശാലയുടെ ഉൽപാദന ശേഷി ഗണ്യമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ബൊക്കാറോ ഉരുക്കു നിർമ്മാണ ശാലയുടെ ആദ്യഘട്ടം പൂർത്തിയാക്കും. അപ്പോഴും അവിടെ 17 ലക്ഷം മെട്രിക് ടൺ ഉരുക്കുൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയും.. ഈ പദ്ധതിക്കാലത്തുതന്നെ അതിന്റെ ഉൽപാദനശേഷി 25 ലക്ഷം മെട്രിക് ടണ്ണായി വർദ്ധിപ്പിച്ചേക്കാം. പുതുതായി ഒരു പ്ലേറ്റ് മിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ്. സേലം, ഹോസ് പെട്ട്, വിശാഖപട്ടണം എന്നിവിടങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന ഉരുക്കുനിർമ്മാണ കേന്ദ്രങ്ങളും സംബന്ധിച്ച് വിശദമായ പഠനങ്ങളും നടത്തിവരുന്നു. വിവിധ പദ്ധതികളുടെ ഫലമായി, 1973–74 ആകുമ്പോഴേക്കും, നമുക്ക് 120 ലക്ഷം മെട്രിക് ടൺ ഉരുക്കുൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടാകും. ഇപ്പോൾ 90 ലക്ഷം മെട്രിക് ടണ്ണാണുൽപാദിപ്പിക്കുന്നതു്.

അലൂമിനിയത്തിന്റെ ഉൽപാദനം ഏകദേശം ഇരട്ടിയാകുന്നതാണ്. ചെമ്പിന്റെ ഉൽപാദനം, 9600 മെട്രിക് ടണ്ണിൽനിന്നു് 16500 മെട്രിക് ടണ്ണായും, നാകത്തിന്റെ ഉൽപാദനം, 26300 മെട്രിക് ടണ്ണിൽനിന്നു് 70,000 മെട്രിക് ടണ്ണായും വർദ്ധിക്കും.

എഞ്ചിനീയറിംഗ് വ്യവസായങ്ങളിൽ, ഇപ്പോൾതന്നെ, ഉപയോഗിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന ഉൽപാദനശേഷി ധാരാളമുള്ളതുകൊണ്ടു്, അവയിൽ, വലിയ മുതൽമുടക്കിന്റെ ആവശ്യം വരികയില്ല. നിലവിലുള്ള ഉൽപാദനശേഷി പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗിക്കാനായിരിക്കും നമ്മുടെ ശ്രമം. ഹെവി എഞ്ചിനീയറിംഗ് ഫാക്ടറിക

ളിൽ പുതിയ ഉൽപന്നങ്ങൾ തയാറാക്കാൻ ഉദ്ദേശമുണ്ട്. ട്രാക്ടർ അഥവാ യന്ത്രക്കലപ്പകളുടെ ഉൽപാദനം മൂന്നിരട്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കും. ശക്തി ഉപയോഗിച്ച് നടത്തുന്ന ചെറിയ കലപ്പകളുടെ (പവ്വർ ടില്ലർ) ഉൽപാദനം 25 ഇരട്ടിയാക്കും.

രാസവളത്തിന്റെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യം നിറവേറ്റുവാൻ, പൊതു മേഖലയിലും, സ്വകാര്യ മേഖലയിലും പുതിയ രാസവള ഫാക്ടറികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ്. നൈട്രജനടങ്ങിയ രാസവളങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം നാലിരട്ടിയാകും. അടിസ്ഥാന രാസവസ്തുക്കളായ സൾഫ്യൂറിക് ആസിഡ്, കോസ്റ്റിക് സോഡ, സോഡാ ആഷ് മുതലായവയുടെ ഉൽപാദനവും ഗണ്യമായി വർദ്ധിക്കും.

പെട്രോ കെമിക്കൽസിനു് നാമിപ്പോൾ ഇറക്കുമതി യെയാണാശ്രയിക്കുന്നതു്. ഇതൊഴിവാക്കാൻ, രണ്ടു പുതിയ പെട്രോ കെമിക്കൽ ഫാക്ടറികൾ ആരംഭിക്കും. കൃത്രിമ നൂൽത്തരങ്ങൾ, കൃത്രിമ റബ്ബർ, പ്ലാസ്റ്റിക് എന്നിവ നിർമ്മിക്കാനാവശ്യമായ സാധനങ്ങൾ ഈ ഫാക്ടറികൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ചായക്കുട്കൾക്കാവശ്യമായ സാധനങ്ങളും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

നാലാം പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള രണ്ടു എണ്ണ ശുദ്ധീകരണശാലകളിൽ ഒന്നു് (മദ്രാസിലുള്ളതു്) ഉൽപാദനം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഹൽദിയയിലെ ശുദ്ധീകരണശാല, രണ്ടു വർഷത്തിനകം ഉൽപാദനം ആരംഭിക്കും. നിലവിലുള്ള ശുദ്ധീകരണ ശാലകൾ വിപുലീകരിക്കുന്നതാണ്. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി ഈ രാജ്യത്തു് 280 ലക്ഷം മെട്രിക് ടൺ എണ്ണ ശുദ്ധീകരിക്കാൻ സാധിക്കും.

ഇപ്പോഴ്, വിശാഖപട്ടണത്തെ കപ്പൽ നിർമ്മാണ കേന്ദ്രത്തിൽ, ആണ്ടിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ കപ്പൽ വീതമാണ് നിർമ്മിക്കുന്നത്. ആണ്ടിൽ ആറു കപ്പലുകൾ നിർമ്മിക്കത്തക്കവണ്ണം ആ കേന്ദ്രം വിപുലമാക്കുന്നതാണ്. കൊച്ചിയിൽ, ഏകദേശം 45 കോടി രൂപ ചെലവാക്കി മറെറാരു കപ്പൽ നിർമ്മാണ കേന്ദ്രമാരംഭിക്കും.

പരുത്തിത്തുണി, ചണച്ചാക്ക്, പഞ്ചസാര എന്നിവയുടെ ഉൽപാദനത്തിൽ അല്പമായ വർദ്ധനയേ ഉണ്ടാവുകയുള്ള. എന്നാൽ ഈ വ്യവസായങ്ങൾ ആധുനിക രീതിയിൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ, നല്ല തുക ചെലവഴിക്കുന്നതാണ്. മില്ലിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന പരുത്തിത്തുണിയുടെ ഉൽപാദനം, ഏകദേശം 50 കോടി മീററർ കണ്ടു വർദ്ധിക്കും. റയോൺ, നൈലോൺ, പോളിയിസ്റ്റർ തുടങ്ങിയ കൃത്രിമത്തുണികളുടെ ഉൽപാദനം ഏകദേശം 41 കോടി മീററർ കണ്ടു വർദ്ധിക്കും. പഞ്ചസാരയുടെ ഉൽപാദനം ഏകദേശം 11 ലക്ഷം മെടിക് ടൺ വർദ്ധിക്കും. വനസ്പതി ഉൽപാദനം 4,66,000 മെടിക് ടണ്ണിൽനിന്ന്, 6,25,000 മെടിക് ടണ്ണായി വർദ്ധിച്ചേക്കാം. സിമിൻറുൽപാദനം 122 ലക്ഷം മെടിക് ടണ്ണൽനിന്ന്, 180 ലക്ഷം മെടിക് ടണ്ണായി വർദ്ധിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. നാലാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് വലിയ ഫാക്ടറികളിൽ 23 ലക്ഷത്തിലധികം റേഡിയോ സെറ്റുകൾ കൂടുതലായി നിർമ്മിക്കും. ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളും കൂടുതൽ റേഡിയോ സെറ്റുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതാണ്. വാണിജ്യാവശ്യങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കുന്ന വാഹനങ്ങളുടെ എണ്ണം, ഒന്നര ഇരട്ടിയും, മോട്ടോർ സൈക്കിളുകളുടെ ഉൽപാദനം രണ്ടര ഇരട്ടിയിലധികവും സൈക്കിളുകളുടെ ഉൽപാദനം ഏകദേശം 12 ലക്ഷവും വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഒരു കോടി രൂപയോ അതിൽ കൂടുതലോ

തുകയോ മുതൽ മുടക്കുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്ക് ലൈസൻസ് ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, അവയുടെയും, അവയുടെ ഉൽപന്നങ്ങളുടെയും എണ്ണം എത്രവേണമെങ്കിലും വർദ്ധിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ട്.

തേയിലത്തോട്ടങ്ങളിലും, കാപ്പിത്തോട്ടങ്ങളിലും പഴയ ചെടികൾ നീക്കി പുതിയ ചെടികൾ വച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഊർജ്ജിതമായ ഒരു പരിപാടി നടപ്പാക്കുന്നതാണ്. സാധാരണ റബ്ബറിന്റെ ഉൽപാദനം ഗണ്യമായി വർദ്ധിപ്പിക്കും. മൊത്തത്തിൽ, സംഘടിത വ്യവസായങ്ങളിലെ ഉൽപാദനം, പ്രതിവർഷം, ശരാശരി 8 മുതൽ 10 വരെ ശതമാനം വർദ്ധിക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.

കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളും

ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ, നഗരങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനെ, നാലാം പദ്ധതി, നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തും. അവ, ചെറിയ പട്ടണങ്ങളിലേക്കും, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിക്കുവാൻ വഴിതെളിക്കും. അവയുടെ ഉൽപാദനരീതികൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ സഹായം നൽകുന്നതാണ്. കൃഷിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ചെറു വ്യവസായങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കും. ചെറു വ്യവസായങ്ങൾ വളർന്നു വലുതാകാനും പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നതാണ്. അവ, വലിയ വ്യവസായങ്ങളുമായി ബന്ധം പുലർത്തുകയും, വലിയ വ്യവസായങ്ങളിലെ ഉൽപന്നങ്ങൾക്കുവേണ്ട ഭാഗങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ് അവയുടെ ഭദ്രതയ്ക്കും, വളർച്ചയ്ക്കും ഇതു സഹായകമായിരിക്കും. ഇക്കാര്യത്തിൽ, പൊതു മേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങൾ മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യേണ്ടതാണ് സഹായക വ്യവ

സായങ്ങൾക്ക് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന വ്യവസായ എസ്റ്റേറ്റുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗം.

ഖാദി-ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളുടെ, ഉൽപാദന രീതികൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും, അവയെ സ്വയം പര്യാപ്തമാക്കി, ഗവണ്മെൻറ് സഹായം കഴിയുന്നത്ര ചുരുക്കുന്നതിനും അശോകമേത്താ കമ്മിറ്റി, ഒരു ഏഴു വർഷപദ്ധതി ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ വ്യവസായങ്ങളിൽ, വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും, സാങ്കേതിക പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിനും, നിർബാധമായ സൗകര്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ആ കമ്മിറ്റി ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ശുപാർശകളെല്ലാം പരിഗണനയിലിരിക്കുകയാണ്. കൂടിൽ വ്യവസായങ്ങളെ, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുകയെന്ന നയം, നാലാം പദ്ധതിക്കാലത്തും തുടരുന്നതാണ്.

നാലാം പദ്ധതിയിൽ, പൊതുമേഖലയിലെ ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾക്കും കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി മൊത്തം 293കോടി രൂപയാണ് വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത്തരത്തിലുള്ളവികസനത്തിന്റെ ഫലമായി, ഈ വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉൽപാദനവും, ഉൽപന്നങ്ങളുടെ വില്പനയും ഗണ്യമായിവർദ്ധിക്കും. കൈത്തറിത്തുണികളുടെ കയറ്റുമതിയിൽ നിന്നുള്ള വരുമാനം 8.2 കോടി രൂപയിൽനിന്ന് 15 കോടി രൂപയായി വർദ്ധിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. കയർ ഉൽപന്നങ്ങളുടെ കയറ്റുമതി വരുമാനം, 14.5 കോടി രൂപയിൽനിന്ന് 17 കോടി രൂപയായും, കരകൗശലവസ്തുക്കളുടെ കയറ്റുമതി വരുമാനം, 76.5 കോടി രൂപയിൽ നിന്ന്, 100 കോടിയായും വർദ്ധിച്ചേക്കും.

വ്യവസായവിപ്ലവത്തിൽ നമ്മുടെ പങ്ക്

ചരിത്രപ്രധാനമായ നമ്മുടെ വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ, ഉത്ഭവം, വളർച്ച, ഭാവിയിലെ സാദ്ധ്യതകൾ എന്നിവയാണ് നാം ഇതുവരെ അവലോകനം ചെയ്തത്. നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറും, വ്യവസായികളും, തൊഴിലാളികളും ഈ വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ മുന്നണിപ്പടയാളികളാണ് മഹത്തായ ഈ പരിവർത്തന പ്രക്രിയയിൽ, നാട്ടുകാരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും, അഭിമാനകരമായ പങ്കു വഹിക്കാനുണ്ട് ആഭ്യന്തരമായ സമാധാനം പുലർത്തുക, വിദേശത്തുനിന്നുള്ള ഏതു ഭീഷണിയെയും നേരിടാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കുക, സ്വദേശി ഉൽപന്നങ്ങൾ മാത്രമേ വാങ്ങൂ എന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുക, പുതിയ സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ വശമാക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുക, പണം മിച്ചിച്ച് ദേശീയ പുനർനിർമ്മാണ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുക —ഇതെല്ലാമാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യങ്ങൾ. ഈ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതുവഴി, മാതൃഭൂമിയെ, സുശക്തവും സമൃദ്ധവുമാക്കാൻ നമുക്കു കഴിയും.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM.

Cl. No. M338:01954 Acc. No. 90352

This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date a fine of 5 Ps. (Five) per day will be charged.

M·338·01954 90352

നമ്മുടെ വ്യവസായ വിപ്ലവം

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No M:338·01954 Acc. No 90352

Author —0—

Title

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org